

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

بهرام رحمانی
۰۲ اگست ۲۰۱۵

شبه کودتا در ترکیه از نوع اردو خانی!

(بخش یازدهم)

جنايات و وحشی‌گری‌های دولت و ارتش و رئیس جمهوری ترکیه، پس از اقدام تروریستی علیه ۳۰۰ جوان سوسیالیست در شهر سوروج، که یک قتل‌عام بوده است، بمباران همزمان داعش و شدت از آن مواضع حزب کارگران کردستان (پ.ک.ک)، از سوی ارتش ترکیه سرکوبگر و اشغال‌گر سخنان اردو خان درباره عدم امکان ادامه مذاکره با کردها و انتقاد از حزب دموکراتیک خلق‌ها وارد مراحل جدید و خطرناکی شده است.

به این ترتیب، حزب عدالت و توسعه از تمامی ابزارهای سیاسی، امنیتی و نظامی بهره می‌جوید تا با اتکا به ناسیونالیسم ترک، جایگاه محبوب حزب دموکراتیک خلق‌ها و سیاست کنفدرالیسم دموکراتیک را به حداقل رسانده و هژمونی خود را دوباره باز یابد. از این‌رو، دولت، ارتش، پولیس مخفی و رئیس جمهوری ترکیه، عامل ترورها، کشتارهای ترکیه و قاتلان ساکنان قنديل هستند!

پس از سیزده سال دولت بی‌رقیب حزب عدالت و توسعه اسلامی، پس از ورود حزب دموکراتیک خلق‌ها با ۱۳ درصد آراء، حزب حاکم اکثریت قاطع خود را در مجلس از دست داده و برای تشکیل حکومت ناچار از ائتلاف با سایر احزاب سیاسی است. از سوی دیگر، به نظر می‌رسد این حزب راحل مشکل خود را در برافروختن آتش جنگ و راه انداختن رعب و وحشت و ترور در شهرها با دستگیری‌های وسیع، بهانه‌ای برای به هم زدن وضع موجود به نفع خود یافته است.

رجب طیب اردو خان، رئیس جمهور ترکیه، چند سالی است که در فکر تغییر قانون اساسی و تبدیل نظام سیاسی کشور به یک نظام ریاستی است. هدف او این است که در مقام ریاست جمهور بالاترین قدرت را داشته باشد، بر ترکیه تا سال ۲۰۲۴ که صدمین سالگرد تأسیس این کشور حکومت کند و با اجرای پروژه‌ها و طرح‌های عظمت‌طلبانه و مستبدانه، شاید به حاکمیت مطلق خود ادامه دهد. امید اردو خان و حزب حاکم عدالت و توسعه این بود که در انتخابات پارلمانی ماه جون گذشته، دوسوم آرا را کسب کند و به هدف خود در مورد تغییر قانون اساسی برسد. اما با نیروگیری نیروهای چپ به ویژه مردم کرد در این انتخابات پارلمانی و ورود آن‌ها به مجلس نه تنها دوسوم کرسی‌ها نصیب حزب حاکم نشد، بلکه اکثریت مطلق خود را هم از دست داد.

دولت ترکیه، با آغاز این جنگ خونین خود، اهداف مختلفی را دنبال می‌کند از جمله هم تلاش برای ایجاد منطقه امن در شمال سوریه، بیش از آن که علیه نیروهای دولت اسلامی (داعش) باشد در جهت تضعیف خودمدریته در روزاوا و پ.ک.ک و حزب دموکراتیک خلق‌ها در پارلمان ترکیه است.

در واقع حزب حاکم عدالت و توسعه و رئیس جمهور آن رجب طیب اردو خان، پس از شکست در انتخابات اخیر و ناتوانی از تشکیل دولت ائتلافی و بر باد رفتن رویاها و سیاست‌های بلندپروازانه‌شان، به دنبال سناریوها سیاه و مختلفی بود تا به هر بهائی قدرت مطلق از دست‌رفته خود را دوباره باز یابد.

با این سناریوها بود که سرانجام دولت ترکیه از روز جمعه ۲ اسد- ۲۴ جولای، حملات هوایی خود علیه پایگاه‌های حزب کارگران کردستان (پ.ک.ک) را آغاز کرده است. «پ.ک.ک» نیز اعلام کرده که حملات هوایی جنگنده‌های ترکیه علیه مواضع این گروه عملاً آتش‌بس سال ۲۰۱۳ را بی‌اعتبار کرده است.

رجب طیب اردو خان روز سه‌شنبه ۶ اسد ۱۳۹۴- ۲۸ جولای ۲۰۱۵، از توقف روند مذاکرات رسمی صلح با کردها خبر داد. او مذاکره با کسانی را که «اتحاد ملی و برادری ما را هدف حمله قرار می‌دهند» ناممکن دانست.

نخست وزیر ترکیه در سخنرانی اخیر خود، عملاً شمشیر را علیه مردم کرد، از رو بسته و در پرونده‌سازی علیه حزب دموکراتیک خلق‌ها، ادعا کرد که «حزب خلق دموکراتیک‌ها از امنیت و آتش بس سخن می‌گوید اما آن‌ها با تروریست‌هایی که در تلاشند به شهرهای ترکیه هرج و مرج صادر کنند تعامل می‌کنند. من به حزب دموکراتیک خلق‌ها گفتم شما ۱۳ درصد از آراء را به دست آورید ... اما این که در جشن کسب سیزده درصد آراء از سلاح کلاشیکف در جنوب شرقی استفاده و سرطاناتدازی کنید؛ چنین اجازه‌ای را نمی‌دهیم. همه این‌ها ثبت و ضبط می‌شود.»

رئیس جمهور ترکیه، تأکید کرد که این کشور حملات نظامی خود علیه مواضع گروه تروریستی «دولت اسلامی» در سوریه و پایگاه‌های پ.ک.ک در شمال عراق را «با قاطعیت» ادامه خواهد داد.

اردو خان این اظهارات را در حال ترک ترکیه برای دیداری رسمی از چین در فرودگاه آنکارا بیان کرد. او در جمع خبرنگاران گفت ترکیه به هیچ‌وجه «قدم پس نخواهد گذاشت.»

اما در این بین هنوز هم برخی کارشناسان و رسانه‌ها با توجه به روابط ابهام‌آمیز ترکیه اردو خان با داعش عنوان می‌کنند که هدف اصلی اقدامات اخیر دولت ترکیه نه داعش، بلکه مقابله با قدرت یابی مردم کرد در ترکیه و سوریه می‌باشد.

یک مقام عالی‌رتبه غربی در مذاکره با روزنامه انگلیسی «گاردین» گفت: «به تازگی اسنادی از منزل یکی از سرکرده‌های داعش کشف شده است که نشان می‌دهد میان این گروه تروریستی و ترکیه روابط تجاری گسترده‌ای وجود دارد.»

این مقام غربی که خواست نامش فاش نشود، ادامه داد: بر اساس اسنادی که کشف شده است، دولت ترکیه اقدام به خرید نفت از نیروهای داعش می‌کند. به گفته این مقام غربی، مسئولان دولت آنکارا و تروریست‌های داعش در حال حاضر رایزنی‌هایی را

به صورت مستقیم در برخی موارد با یکدیگر انجام می‌دهند. او افزود: این اسناد از منزل سرکرده تونس‌ی داعش به نام «آبو سیاف» کشف شده است.

همچنین حدود چهار ماه پیش، «شاواک بایف» نماینده حزب جمهوری‌خواه خلق در پارلمان ترکیه، طی یک کنفرانس خبری در صحن پارلمان این کشور فاش کرد که طی سال‌های گذشته ۵۰ هزار تروریست در چارچوب سیاست‌های خصمانه دولت ترکیه علیه سوریه به ترکیه آمده‌اند. وی افزود: «سوال اساسی این است که این تروریست‌ها که بیش‌تر آن‌ها لیبیائی و چچنی هستند در کجا اقامت می‌کنند؟ هزینه‌های آنان را چه کسی می‌پردازد و چه تضمینی وجود دارد که این افراد تهدیدی برای امنیت کشور نباشند؟»

این نماینده پارلمان تأکید کرد: «گروه تروریستی داعش پس از شکست در عین‌العرب (کوبانی) با اطلاع سازمان اطلاعات و ارتش ترکیه سلاح‌های سنگین و مهمات خود را به ترکیه منتقل کردند.» بایف، ضمن ابراز شگفتی از «بی‌مبالاتی» دولت حزب عدالت و توسعه در حمایت از داعش و مسلح کردن این گروه تروریستی و پناه دادن به آن‌ها و درمان زخمی‌هایشان گفت: «دولت ترکیه اعتباراتی را که برای پناه دادن به آوارگان سوری اختصاص داده شده است در اختیار تروریست‌های داعش قرار می‌دهد.» این نماینده پارلمان اضافه کرد: «دولت ترکیه جنایت‌هایی را که تروریست‌های داعش مرتکب می‌شوند می‌بخشد و حتی تدابیری اتخاذ کرده تا زمینه پیوستن شهروندان ترکیه به سازمان‌های تروریستی فراهم شود.»

از سوی دیگر «چاووش اوغلو» وزیر خارجه ترکیه، با بیان این که یادداشت تفاهم آموزش و تجهیز تروریست‌های فعال در سوریه بین این کشور و امریکا امضاء شده است، اذعان کرد که «مبارزه با دولت سوریه» از اهداف اصلی این برنامه است! او مدعی شد که نیروهای آموزش‌دیده و مجهز شده از سوی ترکیه و امریکا علیه داعش و نظام سوریه مبارزه خواهند کرد!

بدین ترتیب، دولت مذهبی-فاشیستی ترکیه، به حملات وحشیانه خود علیه مخالفین خود در شهرهای مختلف کشور و همچنین بمباران هوایی و توپخانه‌ای مواضع حزب کارگران کردستان (پ.ک.ک) در کوه‌های قندیل ادامه می‌دهد. در حقیقت چراغ سبز حمله به پ.ک.ک را دولت امریکا به دولت ترکیه داده و ناتو نیز از آن حمایت کرده است. در حالی که ظاهراً قرار بود این حملات متوجه دولت اسلامی (داعش) باشد.

وزارت امور خارجه ترکیه نیز در اطلاعیه‌ای از توافق با امریکا برای استفاده از پایگاه‌های موجود در این کشور برای مقابله با داعش خبر داد. در این اطلاعیه آمده است: ترکیه در مقابله با داعش همه پایگاه‌های هوایی خود را در اختیار ائتلاف ضد داعش قرار می‌دهد و از این پس کشورهای عضو این ائتلاف می‌توانند از این پایگاه‌ها در عملیات ضد داعش شرکت کنند و در صورت لزوم جنگنده‌های نیروی هوایی ترکیه نیز در این عملیات شرکت می‌کنند.

بنا به اخبار رسانه‌ها، ترکیه به امریکا اجازه داده که از پایگاه اینجریلیک برای حملات هوایی علیه داعش استفاده کند و در مقابل این امتیاز، امریکا با ایجاد منطقه پرواز ممنوع در شمال سوریه که یکی از اهداف دولت ترکیه در جنگ سوریه بوده موافقت کرده است. تا قبل از این ترکیه پایگاه‌های نظامی خود را در اختیار نیروهای ائتلاف قرار نمی‌داد و حملات امریکا از دبی با هزینه‌های بالا و کارآمدی اندکی همراه بود. به نوشته روزنامه حریت، این منطقه امن حدود ۹۰ کیلومتر طول و بین ۴۰ تا ۵۰ کیلومتر عمق خواهد داشت و محدوده میان شهر مرزی جرابلس در شمال شرق سوریه تا شهر مارع در شمال حلب را در بر خواهد گرفت. بر این اساس هواپیماهای حکومت سوریه نمی‌توانند در این منطقه به پرواز در آیند و در صورتی که به پرواز در آیند مورد هدف قرار خواهند گرفت.

کاخ سفید با «تروریستی» نامیدن حزب کارگران کردستان ترکیه، پ.ک.ک، از حمله ترکیه به مقرهای این حزب در شمال عراق حمایت کرد. به گزارش خبرگزاری فرانسه، بن رودز، معاون شورای امنیت ملی امریکا، شنبه سوم اسد

گفت ترکیه از حق «دفاع از خود در برابر تروریست‌ها» برخوردار است. الیستر بسکی، سخنگوی شورای امنیت ملی در کاخ سفید، نیز گفت ترکیه به عنوان عضوی از ناتو همپیمان امریکا است.

همچنین به گزارش حریت دیلی، «فدریکا موگرینی» مسؤول سیاست خارجی اتحادیه اروپا در واکنش به حملات ارتش ترکیه به مواضع گروه پ.ک.ک خواستار زنده نگه داشتن روند صلح با کردها از سوی ترکیه شد.

موگرینی در تماسی تلفنی با مولود چاووش اوغلو وزیر خارجه ترکیه با تسلیت به او و خانواده‌های قربانیان حملات تروریستی شهر سوروچ ترکیه بر حمایت اتحادیه اروپا از حملات ترکیه علیه داعش و هر گروه تروریستی دیگر تأکید کرد. او در عین حال بر زنده نگه داشتن روند مذاکرات صلح با کردها تأکید کرده و گفت تروریست‌ها نباید روند صلح را تخریب کنند و آتش‌بس باید حفظ شود.

به گزارش رویترز، آنگلا مرکل صدراعظم آلمان در تماس تلفنی روز یکشنبه با احمد داوود اوغلو نخست‌وزیر ترکیه بر حمایت برلین از آنکارا در «جنگ با پ.ک.ک و گروه‌های افراطی» تأکید کرد.

به گفته سخنگوی دولت آلمان، داوود اوغلو در این تماس تلفنی آنگلا مرکل را در جریان اقدامات دولت ترکیه در قبال «جنگ با تروریسم» قرار داده است.

روز سه‌شنبه ۶ اسد ۱۳۹۴ - ۲۸ جولای ۲۰۱۵، نمایندگان کشورهای عضو ناتو برای رسیدگی به درخواست ترکیه در بروکسل گرد هم آمدند. ترکیه با استفاده از ماده چهار منشور ناتو به خاطر در خطر بودن امنیت خود، از اعضای ناتو درخواست کرد که اجلاس ویژه تشکیل دهند.

ناتو از آغاز تأسیس خود در سال ۱۹۴۹ تاکنون پنج بار چنین جلساتی را تشکیل داده که چهار بار آن به خواست دولت ترکیه بوده است.

بنس استولتن‌برگ، دبیر کل ناتو، اعلام کرد که در این اجلاس ویژه اعضای ناتو همبستگی کامل خود را با ترکیه اعلام و هر گونه اقدام تروریستی را محکوم کردند. در اجلاس روز سه‌شنبه ناتو هیچ سخنی درباره حملات ترکیه به مواضع حزب کارگران کردستان در جنوب شرقی این کشور به میان نیامد و درباره قطع مذاکرات صلح ترکیه با این حزب توسط رجب طیب اردو خان، رئیس جمهوری ترکیه، نیز حرفی زده نشد.

این در حالی بود که بسیاری از اعضای ناتو پیش‌تر از دولت ترکیه خواسته بودند مذاکرات صلح را با حزب کارگران کردستان به خطر نیاندازد و آن را ادامه دهد. آن‌ها به حمله ارتش ترکیه علیه مواضع کردها در عراق اعتراض کرده بودند.

کشورهای عضو ناتو در مبارزه با جریان تروریستی «دولت اسلامی» (داعش) از حزب کارگران کردستان (پ.ک.ک) حمایت کرده‌اند.

بنس استولتن‌برگ، دبیر کل ناتو، در این اجلاس تنها به برخورد ترکیه با جریان تروریستی «دولت اسلامی» پرداخت و گفت که او از فعالیت‌های ترکیه برای مبارزه با این جریان تروریستی خشنود است.

دبیر کل ناتو در ادامه سخنانش بر این نکته تأکید کرد که دولت ترکیه خواستار ارسال نیروهای ناتو به این کشور نیست و این کشور به لحاظ تعداد دومین ارتش بزرگ عضو ناتو را در اختیار دارد.

دبیر کل ناتو در سخنان‌اش همچنین به ایجاد منطقه حائل در شمال سوریه پرداخت و گفت ایجاد چنین منطقه‌ای ربطی به ناتو ندارد و موضوعی است که ترکیه و امریکا خواستار آن هستند و این دو کشور به آن خواهند پرداخت. ۲۸ کشور از جمله امریکا و ترکیه، عضو ناتو هستند.

مرکز اطلاع‌رسانی نیروی ی.پ.گ با صدور اطلاعیه‌ای اعلام کرد که دولت ترکیه در روز ۲۴ جولای روستای زورمخار واقع در غرب کوبانی را توپ‌باران کرده که بر اثر آن ۴ مبارز ارتش آزاد و چند روستائی زخمی شده‌اند.

مرکز اطلاع رسانی ی.پ.گ اعلام کرد که دولت ترکیه در روز ۲۴ جولای روستای زورمخار در غرب کوبانی را توپباران کرده است. شب گذشته هم یک خودروی ی.پ.گ را در گریسپی مورد هدف قرار داده است.

در اطلاعیه «ی.پ.گ» آمده است: «ارتش ترکیه در ساعت ۴:۳۰ روز ۲۴ جولای روستای زورمخار واقع در غرب کوبانی و در نزدیکی جرابلس، مواضع نیروهای ما و نیروهای ارتش آزاد را با استفاده از تانک زیر آتش گرفت. بر اثر این بمبارانها ۴ مبارز ارتش آزاد و چند روستائی زخمی شدند.

ارتش ترکیه در ساعت ۲۲ شب گذشته هم مواضع مبارزان ما و ارتش آزاد در همان روستا را توپباران کرد. ۷ گلوله تانک به مواضع نیروهایمان شلیک شد.

همچنین امشب در شرق کوبانی، در غرب گریسپی، در روستای تل‌فندر در ساعت ۲۳ یک خودروی نیروهای ما از سوی نظامیان ترکیه مورد هدف سرطاندازی قرار گرفت.

ارتش ترکیه، به جای این که مواضع تبهکاران داعش را بمباران کند، به مواضع ما حمله می‌کند. این موضع‌گیری، صحیح نیست. به مقامات ترکیه هشدار می‌دهیم که مطابق قوانین بین‌المللی عمل کنند. همچنین به ارتش ترکیه هشدار می‌دهیم که بار دیگر به مواضع نیروهای ما حمله نکنند.»

نیروی مدافع خلق، ه.پ.گ با صدور اطلاعیه‌ای اعلام کرد که حملات جنگنده‌های ارتش ترکیه به مناطق دفاعی مدیا روز یکشنبه ۲۶ جولای هم ادامه یافت و بر اثر آن، سه گریلای دیگر جان باختند و خسارات زیادی به روستائیان هم وارد شده است.

ه.پ.گ گفت روز ۲۵ جولای ارتش ترکیه به حملات هوایی خود علیه مناطق دفاعی مدیا ادامه داد و مواضع گریلاها را با استفاده از توپخانه سنگین توپباران کرد.

ه.پ.گ افزود که روز شنبه، ساعت ۱۳ الی ۱۴ جنگنده‌های ترکیه تپه شهید رستم را بمباران کردند. بر اثر این توپباران، جنگل‌ها و مراتع دچار آتش‌سوزی شد.

روز یکشنبه نیز مناطق خاکورک و خنیر در ساعات ۱۰ و ۲۰ از سوی هواپیماهای جاسوسی مورد شناسائی قرار گرفتند. در ساعت ۱۲:۵۵ هم جنگنده‌های منطقه اربایان را بمباران کردند. در ساعت ۱۱ الی ۱۲ همان‌روز هم منطقه آریس فارس را بمباران کردند که موجب وقوع آتش‌سوزی در جنگل‌ها و مراتع شد.

پیش‌تر در شب ۲۴ جولای هم در ساعت ۲۲ هواپیماهای جاسوسی بدون سرنشین بر آسمان مناطق دفاعی مدیا به گشت‌زنی ادامه دادند. در روز ۲۵ در ساعت ۵ صبح جنگنده‌های ترکیه روستاهای منطقه متینا را بمباران کردند که بر اثر آن خسارات مالی زیادی به روستائیان وارد شد و آتش‌سوزی در جنگ‌ها تا پاسی از شب ادامه یافت.

در ادامه بیانیه، ه.پ.گ آمده که روز گذشته اعلام کردیم سه تن از رفقایمان بر اثر بمباران‌ها زخمی شده بودند، اما هم‌اکنون مطلع شدیم که چهار تن دیگر از رفقایمان زخمی شده‌اند.

ه.پ.گ افزود که در جریان حملات روز ۲۵ جولای سه تن از گریلاها به نام‌های «ظفر گهور، دژوار پاسور و آرگش کچی» جان باخته‌اند.

ارتش ترکیه علاوه بر بمباران مواضع پ.ک.ک در کوه‌های قندیل، در عین حال ارتش ترکیه مواضع یکان‌های خلق در روژاوا را نیز بمباران کرده است. فرماندهی یگان‌های خلق روژاوا (کردستان سوریه)، دوشنبه ۵ اسد ۱۳۹۴، اعلام کرد که ارتش ترکیه مواضع آن‌ها را بمباران کرده است. گفته می‌شود چندین تانک ارتش ترکیه به روستای «جربلس» در شمال سوریه حمله کرده‌اند.

سازمان دیده‌بان حقوق بشر سوریه که مرکز آن در بریتانیاست، در بیانیه‌ای به نقل از «یگان‌های مدافع خلق» (YPG) اعلام کرد که ارتش ترکیه مواضع این نیروهای مسلح کرد را بمباران کرده است. گفته می‌شود که YPG از ترکیه خواسته است به این «تجاوز» پایان دهد.

جربلس در شمال سوریه زیر کنترل «یگان‌های مدافع خلق» و مخالفان معتدل دولت سوریه است. گفته می‌شود در پی این حمله چهار عضو YPG و «ارتش آزاد سوریه» (FSA) در غرب شهر کوبانی زخمی شده‌اند.

نیروهای YPG در ادامه اعلام کرده‌اند که هدف ارتش ترکیه از حمله به شمال سوریه، نه مواضع جریان تروریستی «دولت اسلامی»، که رزمندگان کرد در این منطقه بوده است.

این شبه‌نظامیان کرد جنگ‌های شدیدی را با جریان تروریستی «دولت اسلامی» (داعش) پشت سر گذاشته و توانسته‌اند بخش‌های وسیعی از شمال سوریه را زیر کنترل خود درآورند. «یگان‌های مدافع خلق»، از متحدان پراهمیت نیروهای ائتلاف علیه اسلام‌گرایان افراطی در منطقه و همچنین متحد بسیار نزدیک حزب کارگران کردستان (پ.ک.ک) در ترکیه است.

در این میان دیده‌بان حقوق بشر سوریه روز دوشنبه ۲۷ جولای ۲۰۱۵ اعلام کرد، نیروهای «یگان‌های مدافع خلق» روژاوا موسوم به «ی‌پ‌گ» موفق شدند، شهر «صرین» را از نیروهای داعش آزاد کنند. شهر «صرین» در نزدیکی رودخانه فرات در شمال سوریه و در مرزهای ترکیه واقع شده است.

به گزارش خبرگزاری رویترز، شبه‌نظامیان داعش طی ماه‌های گذشته از شهر «صرین» به عنوان نقطه آغاز حملات خود به «کوبانی» که تحت کنترل کردهاست، استفاده می‌کردند.

پیش از این در تاریخ ۱۵ جون «یگان‌های خلق» با حمایت برخی سازمان‌های مخالف سوری موفق شد پیروزی‌های چشمگیری را در میدان‌های جنگ علیه داعش در استان رقه در شمال سوریه محقق سازد.

صرین در مسیر یکی از بزرگراه‌های اصلی سوریه قرار دارد، بزرگراهی که داعش از آن برای حمل و نقل سلاح و آدم بین دو منطقه حلب و رقه استفاده می‌کرد. داعش از این منطقه، همچنین برای حمله به کوبانی و تامین تدارکات لازم برای تداوم حملات‌شان به آن شهر استفاده می‌کردند.

یک مبارز یگان‌های خلق، گفته است: «ما به پایان کار نزدیک می‌شویم. آن‌ها نمی‌توانند دوباره برای جنگ برگردند. آن‌ها اجساد را هم در این‌جا رها کرده‌اند. تعدادی از آن‌ها اسلحه‌هایشان را زمین گذاشته‌اند و فرار کرده‌اند. ما در این نبرد پیروز شدیم.»

چهار سال از آغاز درگیری‌های خشونت‌بار سوریه می‌گذرد، درگیری‌های پیچیده‌ای که در آن میلیون‌ها نفر آواره شده‌اند و صدها هزار جان خود را از دست داده و یا زخمی شده‌اند. بنا بر گزارش سازمان ملل متحد، این درگیری‌ها از مارس ۲۰۱۱ میلادی تا کنون بیش از ۲۳۰ هزار کشته بر جای گذاشته است.

صالح مسلم، رئیس مشترک «حزب اتحاد دموکراتیک-پ.ی.د»، سیاست‌های ترکیه بر ضد کردستان را مورد تحلیل قرار داد و خاطرنشان ساخت که ترکیه وانمود می‌کند که بر ضد داعش می‌جنگد، اما اساساً جنگ ترکیه بر ضد کردها است. مسلم، بیان کرد که ترکیه داعش از وجود داعش به عنوان نوعی تهدید بر ضد کردها استفاده می‌کند و افزود که بر ضد سیاست‌های ترکیه علیه غرب کردستان و یا کردهای منطقه جرابلس، مقاومت خواهند کرد.

مسلم انجام عملیات تروریستی علیه جوانان سوسیالیست در شهر پرسوس را در واقع قتل‌عام علیه کوبانی عنوان کرد. وی افزود که با این قتل‌عام پیام دادند که «هر آن که به کوبانی کمک کند، قتل‌عام می‌شود.» وی اظهار کرد که این قتل‌عام در چارچوب سیاست‌های ترکیه بر ضد کردها و غرب کردستان انجام شد.

مسلم افزود که دولت آ.ک.پ ترکیه و اردوخان از سال ۲۰۱۳ تاکنون تحت نام «برقراری صلح» علیه کردها مدام به توطئه‌های مختلف دست زده‌اند و خاطرنشان ساخت که طی این مدت داعش را تشکیل داده و از آن برای جنگ‌افروزی استفاده کردند که از جمله توطئه‌هایشان است. مسلم خاطرنشان کرد که دولت آ.ک.پ ترکیه با وانمود به اینکه صلح برقرار می‌کند، تدارک جنگ گسترده را دید. وی افزود: «تحت نام صلح، در سال‌های گذشته به دست خود داعش را تشکیل داده و از آن برای ضدیت با کردها استفاده کردند. حتی اگر به صورت مستقیم هم نباشد، به صورت غیرمستقیم این کار را کردند.»

مسلم خاطرنشان کرد درحالی که تمامی جهان در پی یافتن این پاسخ است که چه قدرتی از داعش پشتیبانی می‌کند و راه را برای آن می‌گشاید، ترکیه با دو مانع بسیار بزرگ روبرو شد. وی گفت: «ترکیه یا می‌بایست پشتیبان داعش می‌شد، یا می‌بایست علیه آن می‌جنگید. برای رهایی از این فشارها هم در این اواخر می‌خواهد وانمود کند که دشمن داعش است، ولی درحقیقت علیه کردها می‌جنگد.» مسلم بیان کرد که ترکیه درصد است روند صلح با پ.ک.ک و نیز مسأله سوریه و غرب کردستان را با هم فیصله دهد و افزود که ترکیه با تصمیم نهایی خود مبنی بر جنگ علیه داعش، در واقع می‌خواهد از وجود داعش به عنوان تهدیدی بر ضد کردها استفاده کند.

مسلم افزود: «ترکیه می‌خواهد به کردهای شمال کردستان بگوید: یا باید دست از سلاح بردارید یا این که از داعش برای جنگ علیه شما استفاده خواهیم کرد. این سیاست خود را هم با انجام قتل‌عام در پرسوس، افشا کرد.»

مسلم افزود که در پی نارضایتی‌ها در عرصه بین‌المللی، ترکیه وانمود کرد که «علیه داعش می‌جنگد و در کنار قدرت‌های جهانی قرار می‌گیرد»، اما در واقع جنگ واقعی را علیه کردها آغاز کرده و به حملات شدید علیه مناطق دفاعی مدیا دست می‌زند.

مسلم افزود: «ترکیه قنديل را به شدت بمباران می‌کند، آیا از ترکیه نخواهند پرسید که چه نیروئی را بمباران می‌کند. گریلاهایی که ترکیه آن‌ها را بمباران می‌کند، آیا همان نیروئی نیست که در سنگال، کرکوک و بسیاری مناطق دیگر بر ضد داعش می‌جنگد؟ آیا همان نیرو نیست که در منطقه از پیشروی داعش جلوگیری کرد؟ این چگونه جنگی است علیه داعش؟ ترکیه نیروئی را که بر ضد داعش می‌جنگد، بمباران می‌کند. حملات ترکیه به گریلاها به معنای جای گرفتن آن کشور در جبهه داعش و تداوم جنگ علیه ملت کرد است.»

مسلم در پاسخ به این پرسش که «با توجه به پیمان ترکیه با امریکا، باید منطقه‌ای به وسعت ۴۰ کیلومتر در جرابلس از داعش پاکسازی و به ارتش آزاد تحویل داده شود. نظر شما چیست؟» گفت: «مردم آن منطقه تصمیم خواهند گرفت که تحت کنترل کدام طرف باشند.»

مسلم خاطرنشان کرد که در این منطقه، هم‌اکنون ی.پ.گ و ی.پ.ژ حضور ندارند، اما برخی نیروها مدتی مدید است در جرابلس مستقر شده‌اند و برضد داعش می‌جنگند.

وی افزود: «مردم آن منطقه به ویژه کرد و عرب هستند. آن‌ها علیه داعش می‌جنگند. نمی‌توانید آن‌ها را تنها بدانید. مشخص نیست که ترکیه پشتیبان آن‌ها خواهد بود یا خیر، یا این که شاید برای ضربه‌زدن به آن‌ها به آن منطقه حمله کند.»

مسلم بیان کرد که فراتر از همه چیز، هیچ‌کس اجازه دخالت ترکیه در سوریه و غرب کردستان را نخواهد داد و تأکید کرد که سیاست‌های ترکیه برضد سوریه و غرب کردستان از همان اوایل افشا شده است. مسلم بیان کرد که ترکیه با پیمانی که منعقد کرده، می‌خواهد برنامه‌های خود را پیاده کند و آن این است که انقلاب غرب کردستان را در نطفه خفه کند.

مسلم یادآور شد که هیچ‌گاه اجازه نخواهند داد چنین چیزی روی دهد. مسلم افزود که علیه مواضع ترکیه که تحت نام مقابله با داعش در جرابلس و مناطق دیگر علیه کردها دشمنی می‌کنند، خواهند ایستاد و مقاومت خواهند کرد.

وی افزود: «همگان به خوبی بدانند که ی.پ.گ و ی.پ.ژ برای دفاع از مردم در آنجا مستقرند. علیه هرگونه سیاست تسلیم‌پذیری در مقابل داعش و حامیان آن، و بر ضد هر سیاست کردستیزانه، مقاومت خواهند کرد. ی.پ.گ و ی.پ.ژ همان‌طور که تاکنون بر ضد حکومت سوریه و داعش مقاومت کرده‌اند، از این پس هم علیه دیگر دشمنان مقاومت خواهند کرد.»

به عقیده من، دولت ترکیه از پیشروی یگان‌های خلق در مرزهای ترکیه بر علیه داعش، به شدت نگران شده است از این‌رو، حملات وحشیانه اخیر هوایی خود بر علیه یگان‌های خلق را آغاز کرده است.

پولیس و همچنین ارتش ترکیه طی روزهای گذشته عملیات گسترده‌ای را در نقاط مختلف این کشور برای شناسایی و بازداشت اعضای حزب کارگران کردستان ترکیه و همچنین داعش به اتهام عضویت آن‌ها در «سازمان‌های تروریستی» ترتیب داده است.

اما در این حملات مخالفین نیز ساکت ننشسته‌اند و به مبارزه بی‌امان و بر حق خود ادامه می‌دهند و در مقابل جنگ تحمیلی و نابرابر دست به مقاومت زده‌اند.

همچنین دفتر نخست وزیر ترکیه، اعلام کرد که مقامات ترکیه، ۱۳۰۲ نفر را در ۳۹ استان این کشور بازداشت کردند که گفته می‌شود اعضای دولت اسلامی (داعش)، حزب کارگران کردستان (پ.ک.ک) و سازمان‌های غیرقانونی چپ بوده‌اند.

دولت ترکیه سه‌شنبه ۲۸ جولای ۲۰۱۵، از برپائی ۴ منطقه نظامی بسته موقت در مرزهای خود با سوریه خبر داد. این اقدام در راستای افزایش ابعاد امنیتی ترکیه در مناطق مرزی صورت می‌گیرد.

برپایه بیانی‌های که توسط والی منطقه «کیلیس» ترکیه صادر شده است، اجرای این تصمیم از روز ۳۰ جولای آغاز خواهد شد و تا روز هفتم اوت آینده ادامه خواهد یافت. ظاهراً هدف از این اقدام «فراهم کردن حمایت و امنیت برای شهروندان در مناطق مرزی و تعامل با تهدیدها و خطرهای احتمالی» است.

اعلام برپائی مناطق نظامی با افزایش تدابیر امنیتی در مناطق مرزی و افزایش ایستگاه‌های بازرسی و پاسگاه‌های مرزی از سوی نیروهای مرزبانی ترکیه همراه است. هدف از این اقدام جلوگیری از رفت آمد شبه‌نظامیان میان ترکیه و سوریه است.

این اقدام‌ها، همچنین پس از توافق امریکا و ترکیه که ۷ جولای منعقد شد، صورت می‌گیرند. برپایه این توافق، آنکارا به کشورهای عضو ائتلاف بین‌المللی علیه گروه دولت اسلامی موسوم به داعش اجازه استفاده از پایگاه‌های هوایی خود در عملیات علیه مواضع تندروها در عراق و سوریه می‌دهد. در مقابل ارتش ترکیه مواضع گریلاهای حزب کارگران کردستان (پ.ک.ک) و داعش را مورد حمله قرار می‌دهد.

در چنین شرایطی، اردوخان تلاش می‌کند حمایت دولت عراق و اقلیم کردستان را نیز با خودش همراه کند. او، در یک تماس تلفنی با فواد معصوم رئیس‌جمهور عراق گفته تا زمانی که حملات تروریستی در خاک ترکیه متوقف نشود، ارتش این کشور به عملیات نظامی خود علیه مواضع گروه پ.ک.ک در خارج از مرزهای ترکیه ادامه خواهد داد.

رئیس‌جمهور عراق هم با تأکید بر ادامه روند مذاکرات صلح بین دولت ترکیه و حزب کارگران کردستان، گفت دستیابی به صلح نهائی به نفع همه اقشار مردم ترکیه است. فواد معصوم تصمیم دولت ترکیه در سال ۲۰۱۳، برای آغاز مذاکرات صلح با سازمان پ.ک.ک را تصمیمی شجاعانه توصیف و بر ادامه این مذاکرات تأکید کرد.

پس از این که مسعود بارزانی بیانیه‌ای صادر کرد، نجیروان بارزانی هم در مورد حملات هوایی ترکیه اظهار نظر کرد. نجیر حملات دولت ترکیه را محکوم نکرد و ضمن تحسین دولت آ.ک.پ ترکیه و اردوخان، به اظهارات خصمانه بر ضد کنفدرالیسم جوامع کردستان (ک.ج.ک) پرداخت.

نجیروان بارزانی، نخست‌وزیر دولت اقلیم جنوب کردستان در اظهارات خود در مورد حملات دولت آ.ک.پ ترکیه به مناطق دفاعی مدیا، اظهار نظر و از آن حملات پشتیبانی کرد.

بارزانی گفت: «متأسفانه بمباران‌ها پس از اظهارات رئیس ک.ج.ک که گفته بود «آتش‌بس و روند صلح با ترکیه پایان یافته و ه.د.پ و جناب اوجالان در زمینه خلع سلاح پ.ک.ک مرجع تصمیم‌گیری نیستند» آغاز شد.»

بارزانی، کوچک‌ترین اشاره‌ای به انزوای تحمیل شده بر اوجالان نکرد و تنها به متهم کردن ک.ج.ک پرداخت. او گفت: «وضعیت کنونی دولت ترکیه را تحت فشاری مضاعف قرار داد» و تلاش کرد که بمباران‌های گسترده و حملات دولت آ.ک.پ ترکیه را موجه جلوه دهد.

دفتر سیاسی اتحادیه میهنی کردستان (یکیتی) طی جلسی با هیأت وزارت خارجه ترکیه، درخواست کرد که این کشور بمباران مواضع پ.ک.ک در مناطق مرزی اقلیم کردستان را متوقف کند.

به گزارش خبرگزاری کردپرس؛ حاکم قادر محمد جان عضو دفتر سیاسی یکیتی اعلام کرد که در دیدار دفتر سیاسی این حزب و هیأت وزارت خارجه ترکیه که در سلیمانیه برگزار شد، آخرین تحولات منطقه و به ویژه اقلیم کردستان مورد بحث و بررسی قرار گرفت.

عضو بلند پایه یکیتی افزود که دفتر سیاسی یکیتی در این دیدار رسماً و مصرراً از طرف مقابل درخواست کرده است که ترکیه بمباران مناطق مرزی اقلیم کردستان را که به منظور هدف قرار دادن مواضع پ.ک.ک صورت می‌گیرد، متوقف کند. به گفته حاکم قادر یکیتی از طرف مردم اقلیم کردستان درخواست کرده است که ترکیه راهکار مذاکره را به عنوان راه حل مسائل و مشکلات فیما بین در پیش بگیرد.

در مقابل حملات وحشیانه ارتش ترکیه به مواضع پ.ک.ک و راهانداختن رعب و وحشت در شهرهای کشور، با دستگیری‌های بی‌وقفه، اعتراضات وسیعی نیز در داخل و خارج کشور علیه این سیاست милتاریستی دولت ترکیه راه افتاده است.

حملات هوایی و توپخانه‌ای ارتش ترکیه به مناطق دفاعی مدیا طی تظاهرات گسترده شهروندان در شهرهای مختلف اقلیم کردستان عراق، به شدت محکوم گردید. در این تظاهرات مواضع خصمانه «حزب دموکرات کردستان (بارزانی‌ها)» محکوم شد. امروز هم راهپیمایی طولانی از شهر سلیمانی بسوی منطقه قندیل آغاز شد. در شهر هولیر شمار زیادی از شهروندان از مقابل پارک شاندر تا مقابل کنسولگری ترکیه، دست به راهپیمایی زدند، اما نیروهای امنیتی وابسته به حزب دموکرات از ادامه راهپیمایی و تجمع مقابل کنسولگری ترکیه ممانعت کردند. راهپیمایان معترض هم در محلی در نزدیکی کنسولگری ترکیه تجمع کرده و پیام‌ها و بیانیه‌هایی در محکومیت حملات ترکیه به مناطق گریلانی، قرائت کردند.

در شهرستان رواندوز از توابع هولیر هم «حزب اتحادیه میهنی کردستان»، «ی.ن.ک»، حزب گوران، جنبش آزادی، حزب زحمت‌کشان کردستان و حزب کمونیست کردستان تجمع و راهپیمایی برگزار کرده و حملات ترکیه به مناطق دفاعی مدیا را محکوم کردند.

در شهرستان کلار واقع در منطقه گرمیان هم جنبش آزادی یک راهپیمایی برگزار کرد. صدها تن درحالی که پرچم و پلاکارد در دست داشتند، در راهپیمایی شرکت کردند. طی این تجمع بیانیه‌ای اعتراضی قرائت شد که در آن آمده که حزب کارگران کردستان یک نیروی بزرگ ملت کرد است، از تمامی کردستان دفاع می‌کند و قندیل هم خط قرمز کردها است.

راهپیمایان نسبت به مواضع خصمانه حزب دموکرات بارزانی ناراضایی شدید نشان داده و شعارهایی بر ضد آن حزب سر دادند.

در شهرستان رانیه از توابع استان سلیمانی هم با پیشاهنگی جنبش آزادی، سازمان زنان آزادی‌خواه کردستان، حزب رهایی و جنبش جوانان میهن‌دوست کردستان یک راهپیمایی گسترده برگزار شد. راهپیمایان شعارهای «اردوخان قاتل است»، «مرگ بر خیانت» و «زننده باد مقاومت» سر داده شد.

در شهرستان رانیه، یک راهپیمایی طولانی به سوی منطقه قندیل آغاز شد. شمار زیادی از راهپیمایان از شهرهای هولیر، سلیمانی، کرکوک و دیگر شهرهای جنوب کردستان به رانیه آمده و به سوی مناطق گریلانی که مورد حمله دولت ترکیه واقع شده، راهپیمایی کردند.

احزاب سیاسی و سازمان‌های مدنی هم امروز در ساعت ۱۷:۳۰ در مقابل استانداری شهر دهوک جنوب کردستان گردهم آمده و حملات دولت ترکیه را محکوم خواهند کرد.

در روزهای اخیر، به دنبال حملات گسترده ارتش ترکیه به مناطق گریلانی و تداوم سیاست نسل‌کشی آن دولت، حملات مسلحانه علیه پولیس ترکیه هم افزایش یافته است.

در شهر نصیبین شمال کردستان حمله‌ای مسلحانه علیه مرکز پولیس ترافیک آن شهر انجام گرفت. گفته شد که ۵ مامور پولیس بر اثر این حمله زخمی و به بیمارستان نصیبین منتقل شدند. در پی این حمله مسلحانه، صدها نیروی پولیس در حومه مرکز پولیس ترافیک مستقر شدند.

پولیس ترکیه در سراسر شهرهای ترکیه و شمال کردستان به حملات خشونت‌بار علیه راهپیمایی‌های دموکراتیک به صورت سرکوبگرانه دست می‌زند.

در ادامه به چند نمونه از وحشی‌گری‌های پولیس ترکیه و مقاومت و مبارزه متقابل جوانان و معترضین اشاره می‌کنم.

پولیس ترکیه با استفاده از سلاح واقعی به راهپیمایان در شهرهای سیحان و جزیر در شمال کردستان یورش برد. شهروندان در این دو شهر به منظور محکوم کردن حملات هوایی ارتش ترکیه به مناطق دفاعی مدیا به خیابان آمده بودند.

جوانان در محله حریت شهرستان سیحان واقع در استان آدانا گردهم آمده و بلوار گونایکوشاگی را مسدود کردند. جوانان خشمگین حمله هوایی ترکیه به مناطق دفاعی مدیا، قتل‌عام پرسوس و عملیات‌های نسل‌کشی سیاسی در شمال کردستان را به شدت محکوم کردند. پولیس ترکیه هم با استفاده از گلوله‌های گازی و ماشین‌های آب‌پاش به جوانان یورش برد. جوانان معترض هم با سنگ و مولوتوف به درگیری خیابانی با پولیس ترک پرداختند.

در شهرستان جزیر، میان جوانان و پولیس ترکیه درگیری خیابانی روی داد. پولیس در این درگیری‌ها از گلوله‌های واقعی استفاده کرد که جوانان هم با فشنگ‌های دست‌ساز، مولوتوف و نارنجک صوتی به یورش پولیس پاسخ دادند. در شهر از میر ترکیه، پولیس آن کشور با استفاده از گلوله‌های گازی به تظاهرکنندگانی که قتل‌عام پرسوس را محکوم می‌کردند، یورش برد.

در شهر از میر ترکیه، پولیس ویژه آن کشور با استفاده از گلوله‌های گازی به نیروهای دموکراسی‌خواه و رنج که طی تظاهراتی قتل‌عام پرسوس را محکوم کردند، یورش برد.

در شهرستان اردیش از توابع استان وان شمال کردستان حملات مسلحانه علیه مرکز پولیس در نزدیکی ساختمان فرمانداری انجام گرفت. افراد مسلح از سلاح‌های لوله‌دراز استفاده کردند.

بنا به گزارش‌ها، در جریان حمله مسلحانه به دژبانی پولیس، تلفات جانی به میان نیامده است. گفته می‌شود که شمار زیادی نیروی پولیس به محل حمله اعزام شده‌اند.

در شهر تاتوان در نزدیکی مرکز پولیس کنترل ترافیک، ترافیکی سنگین ایجاد شد. بنا به گزارش‌ها، افرادی ناشناس با استفاده از سلاح گرم به مرکز پولیس ترافیک حمله کردند و تا دقایقی صدای شلیک گلوله به گوش رسید.

در شهر آمد (دیاربکر)، پولیس سرکوبگر دولت ترکیه، روز دوشنبه ۲۷ جولای، به تظاهرکنندگان جوان یورش بردند. جوانان در این شهر، به منظور محکوم کردن حملات هوایی و توپخانه‌ای ارتش ترکیه به مناطق گریلانی، به خیابان‌ها آمدند. راهپیمایان سیاست‌نسل‌کشی کردها از سوی دولت ترکیه، شعار سردادند. اما آن‌ها، در محله ۵ آوریل منطقه رزان شهر آمد مورد حمله خشونت‌طلبانه پولیس ترکیه با استفاده از گلوله‌های گازی و گاز اشکاور قرار گرفتند. یک نوجوان ۱۱ ساله به نام بیت‌الله آیدن به یک آپارتمان هفت طبقه پناه برد که بر اثر سقوط از ارتفاع، جان باخت.

مردم شهر آمد سیاست‌های جنگ‌طلبانه دولت حزب عدالا و توسعه (آ.ک.پ)، و انزوای تحمیل شده بر عبدالله اوجالان را محکوم کردند. جوانان در برخی محلات و نقاط شهر با پولیس ترکیه درگیر شدند. جوانان برای جلوگیری از ورود پولیس به محلات، خندق خیابانی حفر کردند.

در همین روز، شهرستان نصیبین از توابع استان ماردین، جوانان به منظور محکوم کردن حملات ترکیه به مناطق دفاعی مدیا و تداوم نسل‌کشی سیاسی علیه ملت کرد به خیابان‌ها ریختند. پولیس ترکیه، به حمله مسلحانه علیه جوانان تظاهرکننده دست زد.

یگان‌های ویژه پولیس ترکیه در خیابان کاناریا واقع در محله عبدالقادرپاشا در ساعت ۳۰:۱ به سوی تظاهرکنندگان سرطاندازی کردند که بر اثر آن یک جوان به نام وی اشاره نشده، جان باخت.

گفته شد که جوان جان‌باخته نخست زخمی و به بیمارستان نصیبین منتقل شده که پولیس ترکیه وی را به بیمارستان ماردین منتقل کرده‌اند.

هم‌اکنون پیکر جوان جان‌باخته در بیمارستان ماردین نگهداری می‌شود و پولیس ترکیه اجازه نمی‌دهد خانواده آن را تحویل بگیرند.

روز چهارشنبه ۲۹ جولای، در شهرستان قوسر از توابع استان ماردین میان جوانان کرد و پولیس ترکیه به مدت چندین ساعت درگیری خیابانی روی داد.

در شهرستان قوسر از توابع استان ماردین، جوانان به منظور محکوم کردن حملات هوایی ارتش ترکیه به مناطق گریلائی و نیز عملیات‌های نسل‌کشی پولیس ترکیه، به خیابان‌ها آمدند.

جوانان در محله برچم به راهپیمایی دست زدند، اما پولیس با استفاده از ماشین‌های آب‌پاش و گاز فلفل به جوانان یورش برد که به درگیری خیابانی انجامید.

جوانان با استفاده از سنگ و فشنگ‌های دست‌ساز به یورش پولیس خشونت‌طلب ترکیه پاسخ دادند که چندین ساعت به طول انجامید. در حین درگیری‌ها، برق محله برچم قطع شد.

در شهرستان رزان در استان آمد هم در خیابان‌های سنتو، گوچمن‌لر، امک و گورسل جوانان به خیابان‌ها آمده و با پولیس ترکیه درگیر شدند.

پولیس ترکیه، از گاز فلفل علیه جوانان استفاده کرد. جوانان هم با استفاده از نارنجک‌های دست‌ساز و سنگ به یورش پولیس پاسخ دادند. جوانان گاهی هم در جریان درگیری از سلاح واقعی استفاده کردند. درگیری‌ها مدتی مدید ادامه یافت که با متفرق شدن جوانان در کوچه‌ها پایان یافت.

شماری از جوانان هم در محله «لالی» در شهرستان صور به تظاهرات دست زدند که مورد حمله پولیس ترکیه قرار گرفتند. جوانان در برخی خیابان‌ها برای جلوگیری از ورود پولیس به محلات، خندق حفر کردند.

در شهرستان گور از توابع استان جولمرگ، پس از مراسم خاکسپاری پیکر «سیدخان دده» ۲۲ ساله که در ۲۶ جولای در شهرستان نصیبین بدست پولیس ترکیه به قتل رسید، درگیری خیابانی با پولیس ترکیه روی داد.

در اثنای درگیری، افرادی ناشناس به حمله راکتی علیه خانه‌های سازمانی پولیس ویژه و نیز ساختمان دادگستری شهرستان گور انجام شد.

بر اثر این حمله درگیری کوتاه مدت در نزدیکی خانه‌های سازمانی پولیس ویژه روی داد. هنوز مشخص نیست که در نتیجه این حملات افرادی کشته و زخمی شده‌اند یا خیر. در پی این حمله، شمار زیادی پولیس و نیروی نظامی به محل اعزام شد.

در روستای چیچکلی واقع در استان درسیم، یک خودروی آتشنشانی، یک تویوتا و یک خودروی دیگر متعلق به شرکت دولتی نداشت به آتش کشیده شد.

سه‌شنبه ۲۸ جولای ۲۰۱۵، علیه فرمانده گارنیزون در شهرستان ملازگرد از توابع استان موش، حمله‌ای مسلحانه انجام گرفت. بر اثر این حمله، یک پولیس به نام «فرمانده ارسلان کولاکسز» زخمی شد.

ارسلان کولاکسز، فرمانده گارنیزون در شهرستان ملازگرد استان موش شمال کردستان در حین بازگشت به منزل خود به خاطر عارضه‌یافتن خودرو از آن پیاده شد که با حمله مسلحانه روبرو شد. کلاکسز به شدت زخمی شد. اما پس از انتقال به بیمارستان درگذشت.

در شهر وان، پولیس ترکیه به راهپیمایان که شعار «جنگ را متوقف کنید» سر می‌دادند و از سوی تشکیلات احزاب ه.د.پ و د.ب.پ و سازمان‌های مدنی برگزار شد، حمله کردند. نیروهای پولیس به ضرب و شتم روسای مشترک شهرداری و راهپیمایان پرداختند.

در شهر وان هزاران تن از راهپیمایان در خیابان ایکی‌نیسان گردهم آمده و به سوی پارک فقی‌طیران راهپیمائی کردند. پولیس هم با استفاده از گلوله‌های گازی و ماشین‌های آبپاش به آن‌ها حمله کرد.

شمار زیادی از راهپیمایان بازداشت شدند. روسای مشترک شهرداری که در صدد متوقف ساختن درگیری میان مردم و پولیس برآمدند، از سوی ماموران مورد ضرب و شتم قرار گرفتند. عبدالقادر چالشکان، رئیس مشترک شهرداری محمودی و «روژبین سویل چتین» رئیس مشترک شهرداری آرتمیتان زخمی شدند.

همچنین بکر کایا، رئیس مشترک شهرداری وان را مورد ضرب و شتم قرار داد و در صدد بازداشت وی برآمدند، اما با مقاومت مردم، پولیس ناچار شد از این اقدام منصرف شود.

غروب پنج‌شنبه ۳۰ جولای، مقابل شعبه سیاسی مرکز پولیس ترکیه در شهر آمد شمال کردستان در خیابان امک واقع در منطقه رزان انفجاری روی داد. گفته شده که بر اثر این انفجار دو از از عابرین زخمی شده‌اند.

به دنبال این انفجار، شمار زیادی نیروی پولیس به منطقه اعزام و مسیرهای منتهی به مرکز پولیس را مسدود کردند. نیروهای پولیس وارد کوچه‌ها شده و شهروندان را مورد ضرب و شتم قرار دادند.

«مراد ملت» رئیس شعبه سازمان حقوق بشر در شهر آمد، هارون اوزلو و مولود کاراکوش مسئولین تشکیلات حزب د.ب.پ در وان نسبت به یورش‌های خشونت‌بار پولیس ترکیه اعتراض کردند که بازداشت شدند. این سیاستمداران کرد از حلقه محاصره پولیس عبور کرده و همراه با راهپیمایان و با سردادن شعار «زننده باد رهبر آپو» به سوی ساختمان تشکیلاتی حزب ه.د.پ حرکت کردند.

«ویسی دیلکچه» رئیس مشترک تشکیلات ه.د.پ در جمع مردم گفت: «مشخص است که پولیس در وان آشکارا در صدد اخلال‌گری است. تاوقتی که به خشونت ادامه دهند، ما به مقاومت دموکراتیک خود ادامه خواهیم داد. باید هرچه زودتر رفقای بازداشت‌شده ما آزاد شوند.»

لازم به ذکر است که در محلات شهید فرات، خاچورت و صبحان میان جوانان کرد و پولیس ترکیه هم درگیری خیابانی روی داد.

به گزارش پ.ک.ب: گریلاهای ه.پ.گ در روزهای اخیر حملاتی کوبنده علیه ارتش ترکیه به انجام رساندند. گریلاها در شهرستان بایزید در استان آگری، خط لوله انتقال گاز ایران به ترکیه و خط لوله نفتی «یومورتالک» را منفجر کردند.

همچنین در کمتر از ۲۴ ساعت؛ دو قطار ایران که عازم کشور ترکیه بودند در خاک ترکیه هدف حمله تروریستی قرار گرفتند که در اولین حمله خسارت جانی و مالی خاصی به مسافران قطار وارد نشد اما در حمله دوم یک نفر بر اثر این حادثه زخمی شد. به گزارش خبرگزاری آناتولی، پس از حمله پنج‌شنبه ۸ اسد ۱۳۹۴ به قطار ایرانی در خاک ترکیه، روز جمعه نیز در نزدیکی مرز ایران و ترکیه و در خاک ترکیه یک قطار مسافربری دیگر ایرانی هدف حمله قرار گرفت و در پی آن یک نفر زخمی شد.

در این حادثه، یک بمب کنترل از راه دور زیر واگن قطار منفجر شد و منجر به زخمی شدن یک نفر گردید. مسافران قطار پس از این حادثه با اتومبیل به سفر خود ادامه دادند. دولت ترکیه اعلام کرده است که پ.ک.ب مسؤول این عملیات است. حزب کارگران کردستان (پ.ک.ب) هنوز هیچ واکنشی به این اتهامات نداده است.

در میان سه حزب پارلمانی، یعنی حزب دموکراتیک خلق‌ها، حزب جمهوری‌خواه خلق و حزب حرکت ملی، تنها حزب حرکت ملی که یک حزب فاشیستی و پان ترکیستی است موافق حمله علیه پ.ک.ک و مخالف سرسخت هرگونه به رسمیت شناختن حقوق مردم کرد و دیگر اقلیت‌های تحت ستم این کشور است.

به گزارش خبرگزاری جهان، دولت باغچلی، رئیس مشترک حزب حرکت ملی ترکیه که یک حزب فاشیستی است در اظهاراتی با انتقاد از عملکرد حزب عدالت و توسعه به عنوان دولت ترکیه اعلام کرد: رفتاری که حزب عدالت و توسعه در مقابل پدیده ترور از خود نشان داده است و دیالوگ‌های مشکوک و روابط پنهانی که با گروه‌های تروریستی داشته است نه تنها ترکیه را تضعیف کرده بلکه این کشور را در مقابل ترور، ناامن و بی‌دفاع کرده است. در واقع حزب عدالت و توسعه با روندی تحت عنوان روند مذاکرات حملات پ.ک.ک به ترکیه را تقویت کرده و باعث افزایش روحیه، سلاح و جنگجو برای این گروه شده است.

او در ادامه اظهارات خود تصریح کرد: «دیگر صبر کردن و منتظر جلسه‌ن جایز نیست. در چند روز اخیر، نظامیان و پولیس‌های ترکیه در آدی یامان، دیاربکر، کیلیس، جیلان پینار و ... کشته شده اند. تمام این کشتارها و ترورها نتیجه اصراری است که حزب عدالت و توسعه در پیشبرد مذاکرات با پ.ک.ک داشته است. اعلام خاتمه روند مذاکرات صلح توسط احمد داوود اوغلو به ملت ترکیه یک وظیفه ملی و تاریخی است که وی باید به آن دست بزند.»

دولت باغچلی در ادامه ادعا کرد: «روز آن فرارسیده است که در کوه قندیل پرچم ترکیه را به اهتزاز درآوریم و پ.ک.ک را ریشه کن کنیم. تمام مناطق در دست پ.ک.ک و داعش باید نابود شده و به کمپ‌های آنان پایان داده شود.» به گزارش روزنامه زمان، سری ثریا اوندور سخنگوی هیأت امرالی در روند مذاکرات صلح طی اظهارتی ضمن تأکید بر این که حکومت حال حاضر ترکیه یک حکومت موقت است، عنوان کرد: عملیات صورت گرفته در اقلیم کردستان عراق یک عملیات صرفاً نظامی نیست. در واقع این عملیات یک عملیات سیاسی بر علیه سربازان ترکیه به دستان خود سربازان ترکیه است. اکنون یک حکومت موقت، تاریخ سیاسی و تمام تمایلات دموکراسی خواهانه در ترکیه را نادیده گرفته و اقتداری را تشکیل داده است که هزینه‌های جبران ناپذیری بر جامعه ترکیه وارد خواهد آورد. در واقع حکومت موقت ترکیه برای این که اقتدار را از دست ندهد جنگ را آغاز کرده است.

وی در ادامه اظهارات خود با انتقاد شدید از احمد داوود اوغلو، نخست وزیر ترکیه تصریح کرد: تاریخ این موضوع را ثبت خواهد کرد. کسانی که باعث شدند تا داوود اوغلو این عملیات نظامی را آغاز کند وی را حداکثر تا ۶ ماه آینده به نحوی کنار خواهند گذاشت که نامش در تاریخ نیز باقی نماند.

اوندور خاطر نشان کرد: با وجود انسان‌های جنگ طلب در ترکیه، صلح در این سرزمین‌ها نهادینه خواهد شد. ولی این افراد (عدالت و توسعه) تا غم‌های مردمان این سرزمین را افزایش نداده‌اند قصد صلح در ترکیه را ندارند.

در چنین شرایطی، این سؤال را طرح کرد که چرا دولت ترکیه در این زمان، دست به حمله علیه پ.ک.ک و ی.پ.گ زده است؟

این اولین حمله ترکیه به مواضع شاخه نظامی حزب کارگران کردستان، پس از قرارداد صلح سال ۲۰۱۳ میان این حزب اپوزیسیون با دولت ترکیه به شمار می‌رود.

پس از انتخابات پارلمانی گذشته و راهیابی حزب دموکراتیک خلق‌ها به پارلمان و کسب ۸۰ کرسی؛ بیش از پیش فضائی را ایجاد کرده تا مردم کرد، به نهادهای و تشکیلات احزاب و ورود به فعالیت‌های مدنی و سیاسی بپردازند؛ که در این صورت با جمعیت ۲۵ درصدی کردها در ترکیه؛ دولت ترکیه باید بپذیرد که جامعه سیاسی ترکیه به سمت تکثرگرایی پیش رود و حزب عدالت و توسعه کرسی‌های بیشتری را به مردم کرد و یا دیگر اقلیت‌ها واگذار کند. شاید اکنون با ایجاد درگیری دوباره با پ.ک.ک؛ آن‌ها را دوباره از فعالیت‌های سیاسی و مدنی به مبارزه زیرزمینی و جنگ‌های چریکی سوق دهد و همانند گذشته به جای این که کردها به فعالیت حزبی و پارلمان فکر کنند؛ سلاح در دست بگیرند.

اردوخان هنگامی که در سال ۲۰۰۳ روی کار آمد؛ سعی کرد تا مسأله کردها را حل کند. این روند تا حدی پیش رفت که سال ۲۰۱۳ دو طرف توافق‌نامه صلح امضاء کردند و نیروهای پ.ک.ک از کوه‌های ترکیه به سمت عراق عقب‌نشینی کردند و در سال ۲۰۱۵ نیز نیروهای حزب دموکراتیک خلق‌ها، ۱۳ درصد آرا را کسب کرده و وارد پارلمان شدند و حزب عدالت و توسعه را از توانائی تشکیل دولت بازداشتند.

داواوغلو نخست وزیر و رجب طیب اردوخان رئیس جمهور این کشور، گمان می‌کردند از طریق به رسمیت شناختن آزادی و حقوق مردم کرد، و صلح با پ.ک.ک بتواند پایگاه خود را محکم کند. اما پیش‌بینی نمی‌کرد که پس از ۱۳ سال حاکمیت مطلق بتواند به قدری فعالیت سیاسی و مدنی کردها را تقویت شود که بتوانند اکثریت را در پارلمان از دست حزب عدالت و توسعه خارج کنند.

در چنین شرایطی، احتمالاً دولت و اردوخان به این نتیجه رسیده‌اند که نخست رابطه خود را با امریکا و اتحادیه اروپا و ناتو تحکیم به بهانه همکاری علیه داعش و واگذاری پایگاه اینجیرلیک به امریکائیان، تحکیم بخشند؛ و سپس حملات دوباره خود را به پ.ک.ک و مردم کرد و حتی به روژاوا را آغاز کنند و صلح دو سال گذشته را زیر پا بگذارند تا نیروهای سیاسی و مدنی کرد و حزب دموکراتیک خلق‌ها را به حاشیه برانند.

از سوی دیگر، دولت ترکیه، هنگام حملات داعش به کوبانی، آرزوی سقوط سریع این شهر را داشتند نه تنها این آرزوشان بر باد رفت و داعش شکست سختی خورد و وادار به عقب‌نشینی شد، بلکه یگان‌های خلق پیشروی کردند و اکنون مناطق شمالی از جمله «تل ابیض»، «الحسکه» و «کوبانی» و صرین در نوار مرزی با ترکیه نیورهای تروریستی داعش را به عقب رانده‌اند و تا نزدیکی «الرقه» پیش رفته و این اتفاق موجب هراس ترکیه شده است.

دولت ترکیه، مرزها را بست تا کمک‌های مادی و معنوی و سلاح و انسانی به دست نیروهای یگان‌های خلق محاصره شده در کوبانی نرسد و همچنین از ورود آوارگان روژاوا به داخل ترکیه از جمله اقدامات ترکیه بود که خشم مردم آزاده ترکیه و همه آزادی‌خواهان سراسر جهان را برانگیخت و آن‌ها دولت اردوخان را به همدستی آشکار با داعش متهم کردند.

اردوخان و داود اوغلو بارها گفته‌اند که با تشکیل دولت کرد در شمال سوریه به شدت برخورد خواهند کرد و حتی برای نشان دادن مصمم بودن خود، ارتش را به حالت آماده‌باش در مرزهای سوریه درآورده بودند در حالی که هیچ‌کس از رهبران و رزمندگان روژاوا، هرگز نگفته که در آن منطقه، دولت کرد برپا خواهند کرد.

بنا به گزارش خبرگزاری‌ها، با وجود انتقادات شدید به حملات هوائی ترکیه علیه پایگاه‌های حزب کارگران کردستان (پ.ک.ک)، عملیات نظامی این کشور همچنان ادامه دارد. هم‌زمان اردوخان خواهان لغو مصونیت پارلمانی نمایندگان حزب دموکراتیک خلق‌ها شد. هواپیماهای جنگنده اف - ۱۶ ترکیه بامداد روز چهارشنبه ۲۹ جولای ۲۰۱۵،

بار دیگر مواضع حزب ممنوعه پ.ک.ک را در شمال عراق بمباران پایگاه‌های این حزب از روز جمعه ۲۴ جولای، توصیف کرده‌اند. «شدیدترین حمله» از آغاز بمباران پایگاه‌های این حزب از روز جمعه ۲۴ جولای، توصیف کرده‌اند.

همان‌طور که رد بالا اشاره کردیم اردوخان روز سه‌شنبه ۲۸ جولای، پیش از آغاز سفر رسمی خود به چین، در جمع خبرنگاران از توقف روند مذاکرات رسمی صلح با کردها خبر داد و گفت ترکیه به هیچ‌وجه «قدم پس نخواهد گذاشت». «نمایندگان کشورهای عضو ناتو در اجلاس روز سه‌شنبه ۲۸ جولای خود که به درخواست ترکیه در بروکسل تشکیل شد، بحث درباره سیاست جدید ترکیه در برابر پ.ک.ک و قطع گفت‌وگوهای صلح میان دولت و کردهای این کشور را مسکوت گذاشتند.

اردوخان همچنین خواستار لغو مصونیت قضائی نمایندگان حزب دموکراتیک خلق‌ها شد و ادعا کرد که مقامات پولیس باید اعضای این حزب را به دلیل احتمال همکاری آنان با حزب ممنوعه پ.ک.ک تحت نظر قرار دهد. او با اشاره به این که ممنوع کردن این حزب درست نیست، گفت: «چون بلافاصله یک حزب جانشین دیگر تأسیس می‌شود». اردوخان تأکید کرد نمایندگانی که به تشکیلات تروریستی اتکاء می‌کنند، باید تاوان آن را هم بپردازند. حزب دموکراتیک خلق‌ها در انتخابات اخیر ترکیه به‌طور غیرمترقبه‌ای بیش از ۱۳ درصد آرا را به دست آورد. در برابر، حزب عدالت و توسعه (حزب اردوخان) اکثریت خود را از دست داد و تنها ۴۱ درصد آرا را کسب کرد.

یکی از وعده‌های صلاح‌الدین دمیرتاش، رهبر حزب دموکراتیک خلق‌ها در کارزار انتخاباتی خود، عدم ائتلاف با حزب عدالت و توسعه بود.

دمیرتاش روز چهارشنبه ۲۹ جولای، در رابطه با خواست اردوخان گفت که خودش و ۸۰ نماینده این حزب در مجلس، آماده‌اند بلافاصله از مصونیت پارلمانی خود چشم‌پوشند. او سپس خطاب به نمایندگان دیگر گفت: «اگر نمی‌ترسید بیایید همگی از مصونیت پارلمانی خود صرف‌نظر کنیم».

کارشناسان معتقدند که اشاره دمیرتاش به آن گروه از نمایندگان حزب عدالت و توسعه است که به اشاعه فساد و رشوه‌خواری متهم می‌شوند. مقامات دادگستری اما به دلیل رعایت مصونیت پارلمانی نمایندگان از پی‌گیری و تشکیل پرونده علیه آنان منع شده‌اند.

به گزارش خبرگزاری‌ها، حزب دموکراتیک خلق‌ها، خواهان این هم شد که گفت‌وگوهای صلح با پ.ک.ک از سر گرفته شود. دولت ترکیه لایحه صلح با کردها را در آستانه انتخابات ریاست جمهوری این کشور در سال ۲۰۱۴ تقدیم مجلس کرد. این لایحه شش‌ماده‌ای، ضمن پذیرش پیش‌شرط تحویل سلاح‌های اعضای پ.ک.ک، شرایط بازگشت کردهای عضو این حزب به جامعه را تسهیل می‌کند. بشیر آتالای، معاون نخست‌وزیر ترکیه در این رابطه گفت: «ما به مرحله‌ای نزدیک می‌شویم که در آن مشکلات حل شده‌اند، خشونت‌ها به پایان رسیده‌اند، مردم سلاح‌هایشان را بر زمین گذاشته و از کوه‌ها بازگشته‌اند تا به زندگی اجتماعی معمولی خود بازگردند».

دمیرتاش، با یادآوری این موضوع و اهمیت امضای قرارداد صلح، خطاب به اردوخان در پارلمان گفت: «ما دو سال و نیم در مورد مفاد این توافق‌نامه کار کردیم. تنها ده روز دیگر کافی بود که آن را به پایان ببریم. چرا ادامه مذاکرات صلح را رها کردید، آقای اردوخان؟ از این می‌ترسید که پ.ک.ک اسلحه‌ها را زمین بگذارد؟»

رئیس جمهور ترکیه، با اشاره به کشته شدن دو سرباز ترک از سوی پ.ک.ک در هفته گذشته، تأکید کرد که ادامه روند مذاکرات صلح با «کسانی که وحدت ملی و برادری ما را هدف قرار می‌دهند»، امکان‌پذیر نیست. در حالی که اردوخان جنگ علیه مردم کرد و پ.ک.ک را مستقیماً صادر کرده و پ.ک.ک از خود دفاع می‌کند.

پس از این ماجراها، دادستانی جمهوری ترکیه در شهر دیاربکر، در ارتباط با تظاهرات روز ۶ الی ۸ اکتبر سال گذشته، حکم بازپرسی از صلاح‌الدین دمیرتاش، رئیس مشترک حزب دموکراتیک خلق‌ها (ه.د.پ) را به این «اتهام» که «بخشی از جامعه را مسلح و علیه بخش دیگر آن تحریک کرده» صادر کرد.

همچنین کیفرخواستی علیه «فیصل ساریلدز» پارلمان‌نار حزب ه.د.پ با اعای «ارسال سلاح برای ی.پ.گ» تنظیم کرد که همراه با چندین پرونده برخی پارلمان‌ناران برای ریاست مجلس ترکیه ارسال کرد.

اقدام دستگاه قضائی ترکیه در گشودن پرونده علیه صلاح‌الدین دمیرتاش، یکی از دو رهبر حزب دموکراتیک خلق‌های ترکیه، نشانه دیگری از تشدید فشارها بر کردها در چارچوب تغییر سیاست رهبری ترکیه تلقی می‌شود.

فشار بر رهبر حزب دموکراتیک خلق‌ها و به جریان انداختن پروسه لغو مصونیت نمایندگان این حزب در مجلس البته فقط جزئی از تدارکات برای اهداف داخلی و منطقه‌ای حزب حاکم ترکیه است. چرخش جدید در سیاست این حزب که در ظاهر به عنوان آغاز همکاری با ائتلاف ضد گروه «دولت اسلامی» (داعش) معرفی می‌شود ابعاد مهم دیگری هم دارد.

حزب دموکراتیک خلق‌ها که بیش‌تر کردهای ترکیه را نمایندگی می‌کند توانست در انتخابات جون سال جاری با گسترش شعارها و سیاست‌های خود در حمایت از مطالبات بخش‌های دیگر جامعه ترکیه برای اولین بار حد نصاب ده درصد را بشکند و با ۸۰ نماینده به مجلس راه یابد.

این حضور عملاً به ضرر آرای حزب حاکم عدالت و توسعه تمام شد. حزب حاکم که اکثریت مطلق مجلس را در دست داشت در انتخابات جون به دنبال رای باز هم بیش‌تری بود تا بتواند اهداف خود در تغییر قانون اساسی را به تصویب برساند. تغییر نظام پارلمانی به نظام ریاستی و گسترش کم‌سابقه اختیارات رئیس جمهور (رجب طیب اردو خان) قرار بود هسته اصلی این تغییرات باشد. از نظر منتقدان، اردو خان، چهره کاریزماتیک و دمستبد حزب حاکم قصد دارد که تا سال ۲۰۲۴، یعنی صدسالگی بنیان‌گذاری ترکیه با اختیارات وسیع در قدرت باشد و با انجام پروژه‌های بعضاً بحث‌انگیز و عظمت‌طلبانه به رویای نو عثمانی‌گری خود جامعه عمل ببوشد و نامی از خود در تاریخ ترکیه ثبت کند.

تغییر در قانون اساسی نیازمند دو سوم آرای مجلس است و در این صورت نیازی به رفراندوم عمومی در باره آن نیست. در صورتی که فقط سه پنجم نمایندگان به این تغییرات رای دهند باید مردم نیز در رفراندوم آن را تأیید کنند.

حزب عدالت و توسعه نه تنها به چنین آرائی دست نیافت، بلکه بعد از ۱۳ سال اکثریت مطلق خود را هم از دست داد و برای تشکیل دولت نیز نیازمند ائتلاف با حزب دیگری شد. هیچ حزب دیگری هم حاضر نیست در ائتلاف با حزب حاکم با اهداف آن در تغییر قانون اساسی همراهی کند یا از خواست ادامه محاکمه پسر اردو خان که به اتهام فساد مالی پرونده‌اش در قوه قضائیه تحت بررسی است دست بکشد.

چرخش کنونی دولت ترکیه و اردو خان، ظاهراً با تبلیغ تغییر سیاست در قبال نیروهای «دولت اسلامی» و حمله به آن‌ها شروع شد، اما در عمل تمرکز اصلی‌اش را بر سرکوب مخالفین و حمله به پ.ک.ک قرار داده است.

هدف تهاجم به پ.ک.ک و مخالفین، از جمله حزب دموکراتیک خلق‌ها، و تبلیغ در این باره که آن‌ها «امنیت ترکیه را به خطر می‌اندازند» در عمل تضعیف موقعیت و امکانات کردها و سایر نیروهای اجتماعی نزدیک به تشکلهای سیاسی آن‌ها در بسیج اجتماعی برای انتخابات جدید است. بازماندن حزب دموکراتیک خلق‌ها از ورود مجدد به مجلس کم و بیش تحقق هدف حزب حاکم برای دستیابی به اکثریت مطلق یا حتی رای لازم برای تغییر قانون اساسی است.

به گزارش خبرگزاری آناتولی، بر اساس اطلاعات به دست آمده، دادستانی جمهوری ترکیه در اقدامی نادر در خصوص صلاح‌الدین دمیرتاش دستور تشکیل پرونده و رسیدگی به پرونده با رجوع به «قانون جزائی ترکیه» تحت عنوان «اقدامات مجرمانه علیه امنیت جامعه»، «مسلح کردن بخشی از ملت ترکیه علیه بخشی دیگر از ملت» و

«تحریک اذهان عمومی علیه امنیت ملی کشور» را صادر کرده است. دادستان ترکیه خواستار ۲۴ سال حبس برای صلاح‌الدین دمیرتاش، رئیس مشترک حزب دموکراتیک خلق‌ها شده است.

اگر دادگاه عالی ترکیه پرونده تشکیل شده علیه صلاح‌الدین دمیرتاش، رای به نقض قانون توسط وی را صادر کند، دادستانی ترکیه با رجوع به اصل ۸۳ قانون اساسی ترکیه خواستار لغو «اصل مصونیت قضائی نمایندگان پارلمان ترکیه» از دمیرتاش خواهد شد. که این درخواست به رئیس پارلمان ترکیه و وزارت دادگستری ترکیه ابلاغ شده و بعد از تأیید این دو مقام، دادگاه رسیدگی به پرونده برگزار خواهد شد.

لازم به ذکر است، این تشکیل پرونده به حوادث ۷-۸-۶ اکتبر ۲۰۱۴ در جریان تظاهرات کوبانی در بسیاری از شهرهای ترکیه که باعث کشته و زخمی شدن بسیاری از شهروندان ترکیه شده بود بر می‌گردد. صلاح‌الدین دمیرتاش، در آن روزها طی بیانیه رسمی عنوان کرده بود: «برای مقابله با کشتار کوبانی به خیابان‌ها می‌رویم. از این به بعد همه جای ترکیه، کوبانی است.»

دولت ترکیه به دنبال انفجار در شهر پرسوس یا سوروج در جنوب ترکیه و کشته شدن ۳۲ تن از جوانان سوسیالیست و زخمی شدن حدود صد تن از آن‌ها، که برای جمع‌آوری کمک برای کوبانی گرد هم آمده بودند و نیز به دنبال کشته شدن دو پولیس این کشور، هم‌زمان حملاتی را به مواضع داعش در سوریه و پ.ک.ک انجام داد. بر اساس گزارش رسانه‌ها تعداد حملات به پ.ک.ک در مقایسه با بمباران مواضع داعش بیش‌تر بوده است.

هم‌زمان با شروع حملات اعلام شد که ترکیه و امریکا بر سر مشارکت آنکارا در جنگ علیه داعش و استفاده ائتلاف ضد داعش از پایگاه هوایی اینجریلیک ترکیه به توافق رسیده‌اند. در چنین وضعیتی، بی‌تردید دولت ترکیه و اردوخان، در مقابل چراغ سبز امریکا به آن‌ها، برای هدف قرار دادن پ.ک.ک و نیز کمک اطلاعاتی و اشیانگن به ترکیه و نیز ایجاد منطقه امن در شمال سوریه، راضی به مشارکت در جنگ با داعش شده است.

برخی تحلیلگران با اشاره به رفت و آمد داعش در مرزهای ترکیه و سوریه در طول دو سال گذشته و انجام ندادن هیچ‌گونه اقدام تروریستی از سوی داعش در کشور ترکیه در مقایسه با حملات این گروه در چندین کشور، ترکیه را به داشتن رابطه مخفی با این گروه ستیزه جو متهم می‌کنند.

جان‌اتان شانزر، نایب رئیس موسسه تحقیقاتی Foundation for Defense of Democracies به بیزنس اینسایدر گفته است مرز ترکیه در طی این سال‌ها بسیار آرام بوده است که از نظر من به این معنی است که ترکیه با داعش ارتباطات اطلاعاتی دارد؛ چرا این گروه تروریستی از حمله به ترکیه که حامی غرب و عضو ناتو است، خودداری کرده است. وی افزود: «ترکیه بازی خطرناکی را شروع کرده است.»

برگزاری انتخابات زود هنگام، جلوگیری از رای دادن مردم به حزب دموکراتیک خلق‌ها (HDP)، جذب برخی از آرای ملی‌گراها به خاطر جنگ با پ.ک.ک و مردم کرد، ایجاد منطقه پرواز ممنوع در مرز ترکیه - سوریه و کسب وجاهت قانونی برای دخالت نظامی در سوریه؛ تضعیف روزاوا، می‌توانند اهداف حمله تروریستی سوروج باشند. دولت و حزب و رئیس‌جمهوری که در پی چنین اهدافی باشد آشکار هب تروریسم روی آورده‌اند.

اکنون با اقدامات جنایتکارانه دولت و رئیس‌جمهور و ارتش ترکیه، مظنون اصلی حمله تروریستی سوروج در استان شانلی‌اورفا، که در نتیجه آن بیش از ۳۴ نفر جان باختند و صد دیگر نیز مجروح شدند، دولت اسلامی (داعش) است. هر کسی می‌تواند حدس بزند. در واقع حزب حاکم اسلامی عدالت و توسعه، به جنگ و خونریزی، آشوب و هرج و مرج، وحشت و ترور، روی آورده‌اند تا حاکمیت خونین خود را حفظ کنند. افکار عمومی در ترکیه و جهان، بر این باورند که حکومت حزب عدالت و توسعه (AKP) و اردوخان، تاکنون نه تنها با القاعده و داعش مدارا کرده‌اند، بلکه با

آن‌ها وارد معاملات خطرناک نیز شده اند بنابراین، کسی باورد ندارد که مبارزه دولت ترکیه علیه داعش جدی و استراتژیک است. اقدام ترکیه علیه داعش، ظاهراً و تاکتیکی و زودگذر است.

دولت ترکیه، نسبت به آنچه در کوبانی روی داد، حساسیت شدیدی دارد. و این نیز یک واقعیت است که مقامات حزب حاکم عدالت و توسعه، از جمله داعش به کوبانین فوق العاده خوشحال بودند و برای سقوط آن لحظه‌شماری می‌کردند. آن‌ها، از این که حزب دموکراتیک خلق‌ها (HDP) از حد نصاب انتخابات عبور کرد و با ۸۰ نماینده وارد پارلمان شد شخت بر آشفته شده‌اند.

* صلاح‌الدین دمیرتاش در مذاکره‌ای با روزنامه حریت، مسایل حساسی را درباره سیاست‌های جاری ترکیه مطرح کرده است که برخی تازگی دارند. این مذاکره را می‌توانید در پایان این مطلب مطالعه کنید.

بی‌تردید هیچ عقل سلیمی نمی‌پذیرد که که پولیس ترکیه یا سرویس‌های اطلاعاتی این کشور، جوانان عضو انجمن جوانان سوسیالیست را که با سر و صدا و تبلیغات علنی از شهرهای مختلف ترکیه راهی سوریه شده بودند تا برای انجام کارهای انسان‌دوستانه راهی کوبانی شوند، از نزدیک تعقیب نکرده نباشند. به این ترتیب، چرا پولیس و سرویس‌های امنیتی نتوانستند از حمله‌ای که به این جوانان شد جلوگیری کنند؟ چنین اتفاقی در میتینگ تبلیغاتی پیش از انتخابات حزب دموکراتیک خلق‌ها در شهر دیاربکر نیز روی داد. آیا باید ساده‌اندیشانه فکر کرد که یک کم‌کاری و بی‌توجهی و اهمالی در کار بوده است یا یک سیاست محرمانه و امنیتی آگاهانه و عامدانه است؟

حدود سه سال است که دولت ترکیه و ارگان‌های امنیتی آن، به افراد داعش اجازه داده که وارد خاک سوریه شوند و پیش از عبور از مرز سوریه در خاک ترکیه، اقامت کرده و حتی در شهرهای ترکیه آموزش ببینند. اکنون مردم این سؤال را می‌کنند که چه شد یک شبه دولت و ارتش به این نتیجه رسیدند به داعش حمله کنند؟

جامعه آگاه ترکیه، قبل از هر مسأله‌ای می‌داند که هرگز قادر نخواهیم بود اطلاعی از هویت مرتکبین این حمله به دست بیاوریم، همان‌گونه که در مورد حملات اولودره، ریحانلی و میتینگ HDP نیز هویت مرتکبین برای افکار عمومی مشخص نشد. چرا دولت و رئیس‌جمهوری ترکیه، از احزاب سیاسی عمده دعوت نکردند تا علیه تروریسم موضع مشترک بگیرند؟ دولت چرا در رابطه با حمله به داعش و پ.ک.ک، حتی با احزاب پارلمانی نیز مشورت و تبادل نظر نکرد؟

آشکارترین موضوعی که به ذهن انسان می‌آید این است که دولت ترکیه و ارتش و اردو خان طرح حمله به پ.ک.ک و مخالفین در شهرها را از قبل آماده کرده بودند و تنها به دنبال فرصت مناسبی بودند تا این طرح تبهکارانه خود را اجرا کنند؛ به قول صلاح‌الدین دمیرتاش، رئیس مشترک HDP، هم‌دست‌های حمله به جوانان سوسیالیست در آنکارا هستند. اهداف دولت ترکیه و رئیس‌جمهور آن: اولین هدف حمله به داعش و پ.ک.ک و راه‌انداختن شبه کودتا در بسیاری از شهرهای کشور، این است که از اتهامات وارد فرار به جلو کنند و سیاست و اهداف تروریستی‌شان به خصوص قتل‌عام جوانان سوسیالیست، در نزد افکار عمومی روشن نشود.

هدف دوم‌شان این است که شهرها را از فعالین چپ و پ.ک.ک خالی کنند و فضای شهرها را پولیسی کنند. هدف سوم‌شان این است که به بهانه افزایش امنیت عمومی مرزها، ایجاد منطقه حائل یا منطقه پرواز ممنوع در مرز سوریه را موجه جلوه دهند.

هدف چهارم‌شان تضعیف نیروهای روزاوا و منزوی کردن آن‌هاست. هدف پنجم‌شان، انحلال حزب دموکراتیک خلق‌ها است.

و نهایت هدف پنجمشان، عبارت است از حصول اطمینان از این که، به خاطر احتمال رویارویی و جنگ با پ.ک.ک، به نوعی در کردستان حالت فوق العاده نظامی اعلام کنند و با منزوی کردن مردم کرد و همه نیروهای چپ و آزاده و سوسیالیست، یک انتخابات زود هنگام برگزار شود تا اهداف پلید و غیرانسانی حزب عدالت و توسعه را برآورده شود. در جمع‌بندی می‌توان تأکید کرد که اردوخان و دولت ترکیه نمی‌توانند بر این منوال ادامه دهد. آن‌ها نمی‌تواند ذهنیت ضدآزادی و ضدکردی را پنهانی حفظ کنند. تاکنون دولت‌ها و ارتش و پولیس ترکیه، حق شهروندی میلیون‌ها انسان را زیر پا گذاشته‌اند.

یک رامحل انسانی، سیاسی و اجتماعی، تنها در صورتی امکان دارد که دولت ترکیه حقوق همه اقلیت‌ها و محرومان جامعه را به رسمیت بشناسد و حقوق برابر و یکسانی را برای همه شهروندان ترکیه برقرار کند. علاوه بر این، ترکیه باید از سیاست خارجی تعرضی خود ماجراجویانه و دخالت در امور همسایگانش عقب‌نشینی کند. بر خلاف آنچه اردوخان و داود اوغلو ادعا می‌کنند، قدرت‌شان نسبت به گذشته تضعیف شده و باید بپذیرند که دیگر نمی‌توانند با روی‌آوری به میلیتاریسم و سناریوهای سیاه، به دولت تک حزبی خود ادامه دهند. جنبش‌های اجتماعی-سیاسی ترکیه و احزاب اپوزیسیون ترکیه نیز باید تلاش کنند به جام‌طلبی‌های اردوخان و داود اوغلو را پایان دهند. در این میان جنبش کارگری ترکیه نباید سکوت کند و نظاره‌گر این همه وحشی‌گری‌های دولت و ارتش و پولیس ترکیه باشد!

اردوخان یکی جنایت‌کار جنگی، همکار گروه تروریستی اسلامی داعش، فساد اقتصادی، کشتن تظاهرات‌کنندگان پارک گزی و معترضین به بستن مرز کوبانی، طراحی ترورها به ویژه ترور ۳۴ جوان در سوروج، سوءاستفاده از پست خود و غیره است و فاقد وجاهت و صلاحیت ریاست جمهوری است!

شنبه دهم اسد ۱۳۹۴ - یکم اگست ۲۰۱۵

ادامه دارد.

ضمیمه: مصاحبه تاریخی دمیرتاش با حریت؛

صلاح‌الدین دمیرتاش در این مصاحبه جزئیاتی را در اختیار ما گذاشت که پیش‌تر هرگز درباره آن‌ها چیزی نگفته بود. از بسیاری جهات این یک مصاحبه تاریخی است. رئیس مشترک HDP می‌گوید با رد فراهم کردن ضمانت‌های قانونی از سوی حکومت برای ترک سلاح نیروهای PKK و هم‌زمان ساخت استحکامات نظامی جدید، آتش بس در ترکیه به پایان رسید.

پروسه آشتی با نامه عبدالله اوچالان رهبر حزب کارگران کردستان (PKK) آغاز شد که در مراسم نوروز سال ۲۰۱۳ در شهر دیاربکر برای عموم قرائت شد و در آن آمده بود که «دوران مبارزه مسلحانه به پایان رسیده است». این پروسه اکنون با یک وقفه جدید روبرو شده است. در چند روز گذشته فاجعه شهر سوروج روی داد. سپس PKK دو پولیس را در دو شهر به قتل رساند و ترکیه عملیات نظامی خود را هم علیه قنديل، منطقه کوهستانی مرزی که مرکز فرماندهی چریک‌های PKK در آن واقع است، و هم علیه مواضع دولت اسلامی (داعش) در سوریه آغاز کرد. یک وضعیت جنگی جدی در کشور حاکم است. هر کسی به گونه ای خاص زمان بندی وقایع را طرح می‌کند و هر کسی ادعائی متفاوت دارد درباره این که ما چگونه به این مرحله رسیدیم.

همه منتظر صلاح‌الدین دمیرتاش رئیس مشترک حزب متمرکز بر مسأله کردها، حزب دموکراتیک خلق‌ها (HDP)، بودند که پس از چند روز سکوت اختیار کردن بالاخره سخن بگوید و اظهار نظری بکند. او چه می‌گوید؟ چگونه عمل

می‌کند؟ من از دمی‌رتاش درباره همه ادعاهای مطرح سؤال کردم؛ او جزئیاتی را در اختیار ما گذاشت که پیش‌تر هرگز درباره آن‌ها چیزی نگفته بود. به باور من از بسیاری جهات این یک مصاحبه تاریخی است.

- هر کسی ترتیب زمانی متفاوتی از وقایع مرتبط با «پروژه آشتی» در ذهن دارد، و درباره این که آتش‌بس چگونه به پایان رسید و چه کسی نخست میز مذاکره را ترک کرد، ادعاهای متفاوتی مطرح شده است. نظر شما چیست؟

دوره‌ای که از ۲۰۱۳ آغاز شد و تا امروز ادامه یافت دوران آماده سازی برای توافق دلمه باغچه بود؛ این‌ها همه پیش درآمد بود. به عنوان یک واقعیت باید نخست ببینیم توافق دلمه باغچه چگونه حاصل شد.

- قبل از آن، یکی از کلیدی‌ترین بخش‌های پروژه موضوع ترک سلاح و ترک مخاصمه نیروهای PKK بود. نخست وزیر در بیانیه‌های چند روز گذشته خود روی این مسأله تأکید کرده بود. وی گفت طرف کردی ترک سلاح نکرد؛ آن‌ها به وعده‌های خود عمل نکردند. در دوره ترک سلاح چه اتفاقی افتاد، می‌توانید جزئیات آن را برای ما بگویند؟

در ابتدای مذاکرات امرالی که من هم در آن شرکت داشتم، اوجالان فکر می‌کرد ترک سلاح باید خیلی سریع انجام شود. وی گفت: «این کار نباید به طول بینجامد. ما با حکومت توافق کرده ایم و آن‌ها قانون ترک سلاح را تدوین خواهند کرد. ما باید ترک سلاح را خیلی سریع انجام دهیم به طوری که باعث تحریک کسی نشود. ما با هیأت حکومتی به توافق رسیدیم. قانون مربوطه به زودی و در زمان خیلی کمی تصویب خواهد شد.»

- این قانون چه اهمیتی داشت؟

بگذارید این گونه توضیح دهم: مردان و زنان مسلحی در کوهستان‌ها هستند، این‌طور نیست؟ ترک سلاح به این معنی است که این افراد برای رسیدن به خانه‌های خود از شهرها، روستاها و مناطق مسکونی عبور خواهند کرد. خوب، نیروهای امنیتی با دیدن این افراد چه کار می‌کنند؟ قاضی، دادستان، فرماندار و استاندار چه کار می‌کنند؟ آیا روی خود را بر می‌گردانند؟ اگر روی خود را بر نگردانند چه؟ اگر در آینده مورد سؤال قرار گیرند که «افراد مسلح از پیش چشمان شما عبور کردند، شما چرا هیچ واکنشی نشان ندادی؟»، چه؟ دقیقاً به همین دلایل قانونی باید وجود داشته باشد که ترک سلاح را پوشش دهد. و حکومت متعهد شد که این قانون را تدوین خواهد کرد.

- حکومت به چه کسی وعده داد، به اوجالان؟

بله. ما نیز پس از بازگشت از امرالی با هیأت حکومتی دیداری داشتیم. ما به آن‌ها گفتیم «شما در امرالی قول دادید که چنین قانونی برای ترک سلاح تصویب خواهد شد». آن‌ها نیز تأیید کردند. بر این اساس ما رفتیم و با وزیر دادگستری وقت، سعدالله ارگین، صحبت کردیم. او نیز به ما گفت: «همین الان در اتاق مجاور کارشناسان ما مشغول کار روی قانون هستند». من به او گفتم: «کارشناسان ما نیز کار می‌کنند. اجازه دهید متن‌های آماده شده را به عنوان قانون ترک سلاح تسلیم پارلمان کنیم». البته یاد آوری می‌کنم که آن زمان اوجالان اصراری نکرد که خلع سلاح باید همه گیر باشد و شامل قنبدیل نیز بشود. وی همچنین پیشنهاد کرد همه گروه‌ها در جایی در داخل مرزهای ترکیه تشکیل جلسه دهند. دلیل این امر این بود که قرار بود در میان مدت قانون دیگری نیز تصویب شود که آن‌هایی که در کوهستان بودند برای پیوستن دوباره به جامعه پائین بیایند.

تلاش‌های چشمگیر اما بدون تصویب هیچ قانونی.

- نقطه شکست در این مرحله کجا بود؟

من همه جزئیات را می‌گویم تا مردم آگاه باشند. پس از صحبت با ارگین وزیر دادگستری ما به قندیل رفتیم. من به آن‌ها گفتم که هم وزارت دادگستری و هم ما روی قانون کار می‌کنیم. بر اساس این صحبت‌ها مراد قارائیلان (فرمانده ارشد PKK) گفت «ما تصمیم گرفته‌ایم ترک سلاح کنیم. به محض این که تصویب قانون اعلام شود ما ترک سلاح را شروع می‌کنیم و آن را به سریع‌ترین شکل ممکن به پایان می‌بریم». در آن دوره سعادت ارگین وزیر دادگستری به شدت فعالیت کرد و تلاش زیادی برای تصویب قانون از خود نشان داد، اما ادامه کار توسط نخست وزیر وقت که اردوخان بود متوقف شد. وی گفت «نه قانونی داریم و نه هیچ چیز دیگری» و متعاقب این اظهار نظر یک بحران سر بر آورد. به قندیل باز گشتیم و هیأت حکومتی به امرالی رفت. آقای اوجالان خطرات ترک سلاح بدون یک چارچوب قانونی را توضیح داد، اما ما بعداً متوجه شدیم که این قانون تصویب نخواهد شد. بر این اساس در دیدار بعدی عبدالله اوجالان گفت: «ما نتوانستیم اهمیت این قانون را به آنان تفهیم کنیم. با این حال من می‌خواهم ترک سلاح انجام شود». بعداً اردوخان گفت «بگذارید اسلحه‌هایشان را به خاک بسپارند و ترک مخاصمه کنند». اما هیچ قانونی یا چنین چیزی در کار نیست. چه کسی اسلحه اش را دفن خواهد کرد و آن را کجا دفن خواهد کرد؟ آن‌ها چگونه اسلحه‌هایشان را دفن خواهند کرد؟ با این بحران موضوع ترک سلاح ۴۵ روز به طول انجامید. این یک واقعیت است که بر اساس توافق صورت گرفته قانون بلافاصله تصویب می‌شد و ترک سلاح کامل در عرض ۴۵ روز به انجام می‌رسید.

- سپس ترک سلاح آغاز شد و به رسانه‌ها اجازه داده شد شاهد قسمتی از آن باشند، اما تکمیل نشد، درست است؟

اگر چه قندیل این کار را بسیار خطر ناک می‌دانست اما به خاطر خواسته اوجالان که «به هر طریق آن را شروع کنید»، ترک سلاح آغاز شد. یک برنامه زمانی برآورد شده بود تا همه نیروها در ترکیه جمع شوند و ترک سلاح کنند. این زمان حدود سه ماه تخمین زده شده بود. ما این برنامه زمانی را به اطلاع حکومت رساندیم. آن‌ها به ما گفتند که از این بابت خشنود هستند. تنها چند روز به کلید خوردن ترک سلاح مانده بود که بولنت آرئچ سخنگوی دولت در یک کنفرانس مطبوعاتی در پاسخ به پرسشی گفت: «بروند به جهنم. بگذارید هر چقدر که دل‌شان می‌خواهد ترک سلاح کنند». این اظهارات تأثیر تکان‌دهنده‌ای در قندیل داشت. من شخصاً شاهد این موضوع بودم چرا که در آن زمان من نیز مکرراً به کوهستان قندیل سفر می‌کردم.

غافلگیری در قندیل

- آیا سخنان آرئچ در قندیل موضوع مهمی به شمار می‌رفتند؟

من این‌ها را صادقانه به شما می‌گویم؛ آن‌ها واقعاً بهت‌زده شده بودند. دلیل این امر آن بود که آن‌ها ترک سلاح را آغاز کرده بودند در حالی که هیچ قانونی هم برای آن تصویب نشده بود، تنها به حساب حرف‌های اوجالان که می‌گفت «ما به هر طریقی که شده ترک سلاح می‌کنیم؛ بلافاصله پس از آن نیز مسأله حل و فصل خواهد شد». آن‌ها تا آن زمان هم به اندازه کافی احساس ناراحتی و ناامنی می‌کردند. و اگر چه آن‌ها بسیار به تندی واکنش نشان دادند اما فرایند را متوقف نکردند. اما پس از این اتفاقات آن‌چه در قندیل و در دیگر دیدارهای منطقه‌ای درباره آن بحث می‌شد این مسأله بود که «در آن مناطقی که گریلاهای ما تخلیه می‌کنند آن‌ها بلافاصله شروع می‌کنند به احداث ساختمان‌هایی قلعه مانند و دارای استحکامات به نام ایستگاه پولیس که به «کالکول» معروف هستند. اگر قرار است صلحی برقرار شود، اگر قرار است ما از کوهستان پائین بیاییم چه احتیاجی به این کالکول‌ها در دل کوهستان‌ها هست؟»

- از آن طرف نخست وزیر می‌گوید که خیلی طبیعی است حکومت سد و ایستگاه پولیس بسازد. مشکل واقعی در این میان چیست؟

بله، نخست وزیر این موضوع را به درستی متوجه نمی‌شود؛ من می‌خواهم آن را توضیح دهم. آنچه آن‌ها می‌سازند با هدف آبیاری یا تولید انرژی ساخته نمی‌شود. این‌ها سدهای نظامی هستند. این سدها ساخته می‌شوند تا مانع از عبور گریلاها از کوهستان‌ها و دشت‌ها شوند؛ آن‌ها زمین‌های کوهپایه‌ای را با آب می‌پوشانند. و بر فراز کوهستان‌ها جاده‌های نظامی احداث می‌شود؛ این‌ها که بزرگراه نیستند.

- اما قنديل از قبل از احداث این سدها و کالکول‌ها آگاه بود و از آن شکایت داشت، با این وجود پروسه پیش رفت. چرا این مسأله دوباره مطرح شد؟

ساخت‌وسازها در خلال ترک سلاح یک بار دیگر مشکل ساز شدند. این مشکل این‌گونه سر بر آورد، به ویژه با احداث جاده‌های بتونی بر فراز قله کوه‌ها تا ماشین‌های نظامی بتوانند در امتداد مرز تردد کنند. قنديل موضوع را این‌گونه تفسیر کرد: «ما داریم ترک سلاح می‌کنیم اما حکومت که در حال ساختن استحکامات است، پس قصد آن‌ها صلح نیست. ما ترک سلاح می‌کنیم و آن‌ها جنگ را آغاز خواهند کرد». این بحث‌ها به این منجر شد که قنديل تصمیم بگیرد «ترک سلاح باید کند تر انجام شود». ما این وضعیت را نیز مستقیماً به اطلاع حکومت رساندیم. مقاومت گزی پارک نیز با همین دوره مقارن شد. واکنش حکومت نسبت به جوانان در گزی پارک به بی‌اعتمادی طرف کرد به حکومت دامن زد. آن‌ها گفتند «آیا حکومتی که این‌گونه عمل می‌کند واقعا دنبال صلح با ما است؟» «اردوخان خشمگین است، پروسه باعث کاهش آرای AKP شد»

- در آن زمان اوجالان بیانیه‌ای صادر کرد درباره لزوم درک بهتر وقایع گزی پارک...

حتی پیش از صدور بیانیه توسط اوجالان قنديل ترمز فرایند ترک سلاح را کشیده بود. اوجالان با بیان این که «در چنین وضعیتی ترک سلاح نمی‌تواند ادامه پیدا کند»، موضع آنان را تقویت کرد. این داستان ترک سلاح بود. تنها برجسته کردن رویدادها بدون بررسی جزئیات این که چه کسی چه قولی به چه کسی داد و چه کسی به قول خود وفا نکرد، تحریف واقعیت است.

- اگر قانون ترک سلاح که شما به آن اشاره کردید تصویب می‌شد، چه اتفاقی می‌افتاد؟

می‌دانید آقای اوجالان چه می‌گفت؟ «گریلاها با کامیون و اتوبوس و به شیوه‌ای بسیار سریع به جایی منتقل خواهند شد و ما مذاکرات را در اسرع وقت آغاز خواهیم کرد». این چیزی بود که وی تصور می‌کرد. به همین دلیل بود که می‌گفت «من عصبانی می‌شوم وقتی مراد قارانیلان به من می‌گوید این کار سه ماه طول می‌کشد؛ چون باید خیلی سریع انجام شود، چون ما به حکومت چنین گفته‌ایم». اگر حکومت به تعهد خود پایبند بود، اگر گریلاهای PKK با کامیون و اتوبوس به مکان مشخص شده منتقل می‌شدند، ترک سلاح به پایان می‌رسید و احتمالاً دوره خلع سلاح کامل نیز آغاز می‌شد. معلوم است که چه کسی قانون را وضع نکرد.

- خوب، آیا فرایند ترک سلاح که بدون هیچ‌گونه ضمانت قانونی آغاز شد، هیچ راهی نبود که ادامه پیدا کند؟

در واقع این تصمیمی نیست که HDP بتواند اتخاذ کند، اما پروسه‌ای با این درجه از حساسیت تحمل چنین نقض عهدی در یک توافق و چنین بی‌اعتمادی‌ای را ندارد.

- اگر معاهده دقیقا در آن مقطع زمانی به شکست انجامید، توافقی که در دلمه باغچه به آن رسیدید چه بود؟

حالا اجازه دهید به این نکته باز گردیم... ما برای این توافق با هم دیدار کردیم؛ همه چیز آماده شده بود، چون بخش عمده‌ای از فرایند ترک سلاح عملا انجام شده بود. در غیر این صورت آیا چنین چیزی ممکن بود؟ تنها گروه خیلی کوچکی از اعضای PKK در داخل ترکیه مانده بود. حکومت نیز این را به خوبی می دانست. آن‌ها هیچ صحبتی از اعضای باقی مانده نکردند چون بخش اعظم ترک سلاح تکمیل شده بود. و مذاکرات ادامه پیدا کرد. در آن هنگام حکومت نگفت «تا ترک سلاح صد درصد تکمیل نشود من مذاکره نمی‌کنم». هیأت‌ها همچنان به امرالی رفت و آمد می‌کردند.

- در روزها و هفته‌های منتهی به توافق دلمه باغچه در امرالی از چه چیزی صحبت می‌شد؟

در امرالی این‌گونه قول‌هائی داده شد: هیأت‌های عالی‌رتبه، روزنامه‌نگاران، سیاستمداران دیگر و حتی نمایندگانی از قندیل با اوجالان دیدار کنند.

- چه کسی این قول‌ها را می‌داد؟

هیأت حکومتی که با اوجالان دیدار می‌کرد. در همین اثنا ما هر چه را که در امرالی درباره آن مذاکره کرده بودیم به آنکارا می‌آوردیم و همیشه نیز تأیید می‌شد. ما به آن‌ها گفتیم «شما چنین و چنان گفتید. ما آن گفته‌ها را پیش‌نویس کردیم. نسخه‌ای از این پیش‌نویس به قندیل رفت. تیم میدانی قندیل پذیرفت که درباره این موضوع توافقی حاصل شده است. آیا این را تأیید می‌کنید؟» آن‌ها گفتند: «بله، ما تأیید می‌کنیم»

- هم وزارت و هم هیأت حکومتی.

متن‌های اعلامیه دلمه باغچه

- در این زمان، در دوره این مذاکرات گفته می‌شد اوجالان بارها به هیأت HDP گفته است که به هیأت حکومتی و

تلاش‌های هاکن فیدان، رئیس سازمان اطلاعات ملی (میت) برای یافتن راه‌حل، اعتماد دارد. حقیقت دارد؟

تصدیق می‌کنم. هیأت حکومتی که شامل میت نیز می‌شد گفت «ما با هم توافق کرده‌ایم اما سیاستمداران دغدغه‌های دیگری دارند، ما قادر نیستیم آن‌ها را متقاعد کنیم.» اما هر موضوعی که اوجالان می‌گفت در امرالی بر سر آن توافق شده است، بعدا ما آن را با آنکارا چک کردیم و تأیید شد. ما این را به قندیل اطلاع دادیم. هیأت HDP تلاش‌های بی‌حدی از خود نشان داد تا میان آنکارا، قندیل و امرالی اعتماد به وجود آید.

- در هیأت نظارتی که در دلمه باغچه اعلام شد بیش‌تر روزنامه‌نگاران و سیاستمداران نزدیک به حکومت حضور

داشتند. آن‌ها باید از امرالی دیدار می‌کردند. چرا رئیس جمهور از این آرایش خشمگین بود؟

شما در واقع از چیزی که دیده شد سوال می‌کنید، اما اگر به سلسله وقایع دقت کنید متوجه خواهید شد که آن‌چه رئیس جمهور از آن عصبانی بود نه هیأت نظارت بود و نه واژه‌های متن توافق.

- آیا رئیس جمهور پس از جلسه توافق دلمه باغچه نگفت آن را تأیید نمی‌کند؟ وی همچنین گفت هیچ اشاره‌ای به

تشکیل هیأت نظارت نشده بود.

ترتیب زمانی وقایع و پروسه‌ای که ما از سر گذرانیدیم و ما را به آن جلسه رساند، بسیار مهم هستند. من باید وارد جزئیات شوم تا همگان از موضوع آگاه شوند.

زمانی که من در کانادا بودم - اوایل ماه فوریه بود - هیأت امرالی با من تماس گرفتند و گفتند متنی را که بر سر آن توافق شده آماده کرده‌اند تا به حکومت تقدیم کنیم. آن‌ها متن را برای من نیز فرستادند. من آن را تأیید کردم. سپس این متن به دست حکومت رسید؛ آن‌ها متن را مطالعه کردند. آن‌ها گفتند متن قابل قبول نیست و متن دیگری را پیشنهاد کردند. اما در متن جدید تنها آرزوها و انتظارات حکومت آمده بود. و این متنی نبود که در امرالی درباره آن مذاکره کرده بودیم.

- متن خیلی متفاوت بود؟

خیلی متفاوت بود. متنی که ما آماده کرده بودیم حاوی فصل‌هایی بود که برای مذاکره لازم بودند و همچنین فصل‌هایی برای فراخوان خلع سلاح. در متن آن‌ها تنها درخواست خلع سلاح مطرح شده بود، نه مذاکرات. من به آن‌ها دقیقاً این را گفتم: «ما نیز می‌خواهیم PKK سلاح خود را زمین بگذارد، اما با این روش این اتفاق نخواهد افتاد. این اتفاق نباید با فریب دادن PKK یا اوجالان روی دهد. بیائید بی‌اعتمادی ایجاد نکنیم. قنديل خواهد گفت این از کجا آمده؟ و بعد کل پروسه متوقف خواهد شد.» پس از این ما هیأت خود را به قنديل فرستادیم تا متن حکومت را به آن‌ها برساند. قنديل گفت «نه، این همان چیزی نیست که در امرالی بحث کردیم. ما نیز پیش‌نویس‌ها را داریم. اگر چنین درخواستی مطرح شود ما به آن پایبند نخواهیم بود.» هیأت ما این را نیز به حکومت اطلاع داد. ما گفتیم: «بیائید متنی آماده کنیم که همه بپذیرند.» بر این اساس هیأت ما و هیأت حکومتی با هم به امرالی رفتند.

- برای جمع‌آوری اطلاعات درباره دو متن متفاوت؟

البته. آن‌ها به رئیس جمهور گفتند «متن این است» و تأیید وی را گرفتند. تصمیم گرفته شد اعلان عمومی ماجرا در دلمه باغچه صورت گیرد. همه این کار ها ۲۲ روز به طول انجامید. چرا که بحران متن طول کشید. حالا رئیس جمهور یا نخست وزیر می‌گویند: «اوجالان فراخوان خلع سلاح را صادر کرد اما HDP جلوی آن را گرفت». آن‌ها استدلال‌شان را با ارجاع به این بحران متن بنیان نهاده‌اند. «آن‌ها از ما خواستند PKK و امرالی را فریب دهیم»

- ممکن است در این باره بیش‌تر توضیح دهید؟

آن‌ها به قسمتی از ماجرا اشاره می‌کنند که ما متن آن‌ها را قبول نکردیم. واقعیت این است که در آن زمان آن‌ها در اصل از ما می‌خواستند اوجالان و PKK را فریب دهیم. ما به آن‌ها گفتیم «اگر ما این کار را بکنیم پروسه صلح به شدت آسیب خواهد دید، و مجبور خواهیم شد کل پروسه را دوباره از نو آغاز کنیم». آنچه AKP را خشمگین کرد در اصل این بود.

- با وجود همه این‌ها، اعلان دلمه باغچه به هر طریق صورت گرفت.

در هر گام، از جمله در مرحله برنامه ریزی جلسه، همه چیز توسط رئیس جمهور تأیید می‌شد. رئیس جمهور بحران محل جلسه را حل کرد. وی بسیار مشتاق پروسه بود. سپس وی این را گفت: «این همان اعلانی است که مدت مدیدی است در انتظار آن هستیم. دیر است اما دلیلی است برای شادی کردن‌مان». به عبارت دیگر، صحبت‌های مقدماتی وی

چیزی مانند «من این را نمی‌پذیرم» نبودند. هیچ وقت به این موضوع توجه نشد. آنچه او خوشش نیامد اظهار نظری بود که من کردم، در غیر این صورت وی هیچ‌گونه مشکلی در رابطه با توافق مطرح نکرده بود. او نگفت این تصویر اشتباه است یا توافق غلط است.

- پس از آن چه اتفاقی افتاد که وی توافق را تأیید نکرد؟

در مدتی که از آن صحبت‌های مقدماتی تا زمان گفتن «من این را نمی‌پذیرم» طول کشید، رئیس جمهور متوجه شد که آرای AKP افزایش پیدا نکردند، در واقع کاهش نیز پیدا کردند و این آرای HDP بودند که داشتند بالا می‌رفتند. شرکت‌های نظرسنجی این اطلاعات را فراهم کرده بودند.

- شما این را از کجا می‌دانید؟

ما از درون خود AKP به این موضوع پی بردیم. رئیس جمهوری دقیقاً گفته بود: «اگر این کار سودی برای ما ندارد چرا داریم آن را انجام می‌دهیم؟» و بدین ترتیب کم کم غرولندها از درون AKP به گوش رسیدند اما بیش‌تر از همه از طرف رئیس جمهور بودند. این مسأله خارج از حزب چندان بازتاب نیافته، اما هیأت‌های ما با هم در تماس هستند. معامله این گونه بود که توافق اجرائی شود و سپس جلسه مجمع عمومی PKK برای خلع سلاح تشکیل شود. انتظار آن‌ها این بود که قنديل جلسه مجمع را هر چه سریع‌تر تشکیل دهد و اعلام خلع سلاح کند.

- قرارداد اصلی چگونه بود؟

قرار بود جلسه بزرگی در امرالی برگزار شود. هیأت ما، هیأت حکومتی و ناظران می‌بایست بحث و مذاکره کنند و در همان روز اوجالان فراخوان خلع سلاح را صادر کند. امرالی این طرح را پذیرفت. قرار بر این بود که همه این‌ها یک هفته پس از توافق دلمه باغچه ترتیب داده شود. ما درخواست‌هایمان را برای سفر خودمان و ناظران به امرالی مطرح کردیم، اما طرف حکومتی به ما گفت که مشکلی پیش آمده است. چه مشکلی؟ ما در انتظار عموم دیدار کردیم و مذاکره کردیم؛ افکار عمومی از ما انتظار دارد. چه اتفاقی داشت می‌افتاد؟ ما بعداً در یافتیم که اردوخان گفته است نباید هیأت نظارت یا چنین چیزی حضور داشته باشد. واقعیت این است که حتی اسامی نیز تعیین شده بودند. به هر حال بلافاصله پس از این ماجرا رئیس جمهور در پاسخ به یک پرسش گفت «من توافق دلمه باغچه را نمی‌پذیرم».

- در این مقطع هاکان فیدان و میت چگونه نقشی داشتند؟ آیا هرگز با وی صحبت کردید؟

ما با دفتر رئیس میت و دفتر نظم و امنیت عمومی، به عنوان بخشی از هیأت حکومتی، به طور مرتب در حال مذاکره بودیم. آن‌ها به عنوان هیأت حکومتی تعهداتی دادند و حکومت نیز آن‌ها را تأیید کرد، اما همه چیز به یکباره رد شد. این دقیقاً چیزی است که اتفاق افتاد. آن‌ها باید از خودشان بپرسند دلیل اصلی این امر چیست. من همه این‌ها را بدون کم و کاست توضیح دادم. وقایع دقیقاً این‌گونه روی دادند.

مشاوره با قنديل

- اجازه دهید از زاویه‌ای دیگر به موضوع نگاه بیندازیم. پس از موفقیت چشم‌گیر HDP در انتخابات اظهار نظرهای متعددی از جانب قنديل شاهد بودیم. نخست آن‌ها از عبارت «آرای تعهد آور» شما خوش‌تان نیامد، سپس HDP را منفعل وصف کردند. و بعد درباره اشاره شما به اوجالان به عنوان نشانی پروسه صلح، آن‌ها این گونه استدلال کردند:

«او شخصیتی غیر سیاسی نیست». آن‌ها هیچ گاه به موفقیت شما به عنوان دمیرتاش اشاره ای نکردند. موضع قنديل در قبال HDP و دمیرتاش چیست؟

مسائل شخصی میان من و قنديل وجود ندارد. اما ما درباره همه مسائل به یک شیوه فکر نمی‌کنیم. و مجبور هم نیستیم یکسان فکر کنیم. من رئیس مشترک HDP هستم و آنان روسای مشترک KCK هستند. البته KCK یک حرکت عظیم و موثر در خاورمیانه، ایران، عراق و سوریه است. طبیعی است که آن‌ها دگرگونی‌های سیاسی ترکیه را به روش خود تفسیر کنند. و این تفسیرها تنها اندیشه‌های آنان هستند نه دستوراتی که ما مجبور به اطاعت از آن‌ها باشیم.

- شما در چه مسائلی با آن‌ها موافق نیستید؟

برای مثال، HDP یک زمینه سیاسی قابل توجه ایجاد کرده است. این حوزه سیاسی هنوز کامل نیست. در نتیجه جامعه ترکیه فرصت مهمی به HDP داده است. آن‌چه ما با این فرصت می‌کنیم تعیین خواهد کرد که HDP تحلیل خواهد رفت یا رشد خواهد کرد. پس فرایندی که HDP آغاز کرده هنوز کامل نیست؛ اما پتانسیل‌های آن فراتر از این است. HDP روحیه یک حزب حاکم را دارا است.

- خوب شما چگونه به این پتانسیل واقعی خود خواهید رسید؟

با اسقرار صلح، با پا فشاری بر مواضع‌مان و ارسال پیام‌های اصولی، با حفظ پیام‌هایی که پیش از انتخابات به مردم دادیم. HDP یک حزب انتخاباتی نیست؛ یک نهضت پایدار است. رد پای حرکت طولانی آن در سیاست ترکیه قابل مشاهده است. بنابراین، فراخوان‌های HDP برای صلح، برای خلع سلاح و پیشنهادش درباره روش‌ها بخشی است از ماموریت و وظیفه این حزب. و این غیرسیاسی نیست؛ این هسته سیاست است. این‌ها عقاید من درباره مسائل است.

- به نظر شما نقش اوجالان چه باید باشد؟

وی باید مذاکرات را هدایت کند. این فشار یا باری روی دوش اوجالان نیست. در هر صورت این قنديل است که تصمیم نهایی خلع سلاح را اتخاذ کند. اوجالان تنها کسی است که در جایگاهی قرار دارد که بتواند فراخوان را صادر کند. خود وی نیز همین را می‌گوید. اما فراخوان خلع سلاح در خلال مذاکراتی که اوجالان در آن حضور ندارد، فایده‌ای نخواهد داشت. قنديل باید بیش‌تر از منظر سیاست دموکراتیک ترکیه به مسائل نزدیک شود. من این‌طور فکر می‌کنم.

منطق داخلی جنگ

- چرا پولیس‌هایی در دیاربکر و آدی یامان به قتل رسیدند؟

جنگ و مبارزه یک منطق داخلی دارند که ما غیر نظامیان آن را درک نکرده‌ایم. اگر ما در منطق داخلی جنگ، که از نظر ما درد آور و بی‌معنی است، دخالت نکنیم نمی‌توانیم از مرگ افراد جلوگیری کنیم. به عنوان شخصی که درگیر سیاست مدنی هستم نمی‌توانم به این پرسش پاسخ دهم که آن‌ها چرا کشته شدند. آن‌ها نباید کشته می‌شدند. هیچ‌کس نباید کشته شود. در منطق داخلی ما، در جهان سیاست مدنی ما، نمی‌توان چنین چیزی را توجیه کرد. من انگیزه یا توجیهی سراغ ندارم.

- پس ما چه باید بگوئیم؟ بگوئیم نمی‌توانیم سر در بیاوریم؟

نه، من نمی‌گویم که ما نمی‌توانیم سر در بیاوریم. در درون منطق جنگ توافقی وجود دارد در آنچه حکومت انجام می‌دهد و آنچه PKK انجام می‌دهد. این برای ما بی‌معنی است، اما باید این واقعیت را در نظر بگیریم.

- پیش از کشته شدن پولیس‌ها در دیاربکر قندیل هنوز بمباران نشده بود...

من اعلام کرده‌ام که ما به هیچ‌وجه آن را نمی‌پذیریم. من مراتب هم‌دردی خود را اعلام کرده‌ام؛ من گفته‌ام این پولیس‌هایی که کشته شدند پسران بی‌گناه همین مردم بودند. ما درباره این مسأله هیچ تردیدی نداریم. ما چگونه می‌توانیم در رابطه با مرگ مانند بولنت آر‌نچ معاون نخست وزیر عمل کنیم؟ از نظر ما یونفرمی که یک مقتول به تن دارد نشانه هویت سیاسی وی نیست، این هیچ معنایی ندارد. من اگر اطمینان داشتم که باعث تحریک مردم نمی‌شوم، در مراسم تدفین آن پولیس‌ها شرکت می‌کردم. من با خانواده آن‌ها دیدار کرده‌ام و احترام خود را نسبت به این مردم ابراز کرده‌ام. منظورم این است که چه تفاوتی هست با مثلاً مادر من؟ به عکس‌ها و تصاویر نگاه کنید. مانند هم هستیم. برادران آن‌ها مانند برادران من هستند. بچه‌هایشان مانند بچه‌های من هستند. چگونه می‌توان میان مردم این سرزمین تبعیض قائل شد؟ اما راه جلوگیری از این وقایع محکوم کردن و فحاشی کردن و بعد نشستن در صندلی خود نیست. تنها راه یک مذاکره جدی است. در غیر این صورت این ماجرا به جایی نخواهد رسید. ما همیشه با این دردها زندگی خواهیم کرد. ما داریم خفه می‌شویم.

- اگر من به شما بگویم که موضع شما به عنوان HDP اکنون بیش‌تر از هر زمان دیگری اهمیت دارد، آیا با بنده موافقت می‌کنید؟

سیاست صلح ما معطوف به جبران مافات نیست، معطوف به نتیجه است. ما مردم را فریب نمی‌دهیم؛ ما چنین قصدی نداریم. ما نمی‌خواهیم شعار های زیبا بدهیم و در پس پرده خلاف آن‌ها عمل کنیم. ما چنین نمی‌کنیم و نخواهیم کرد. ما می‌خواهیم پایدار و تأثیر گذار باشیم. و راهش این است که طرف‌های مخالف را با هم آشتی دهیم و آن‌ها را پای میز بنشانیم. اگر مردم انتظار دارند HDP نقشی در صلح داشته باشد، پس باید موضع ما را درک کرده باشند. برای همه این یک موضع با ارزش است. ما تنها حزبی در زمین هستیم که می‌توانیم با آنکارا، قندیل و امرالی مذاکره کنیم. افکار عمومی ترکیه باید متوجه باشند که این نقش HDP تا چه اندازه کاربردی و مفید است. ما برای انجام کار عمل می‌کنیم. در غیر این صورت، اگر HDP نیز صبح و ظهر و عصر بیانیه‌های عامه‌پسند منتشر کند به نتایج عملی دست نخواهیم یافت. ما می‌خواهیم کار کنیم تا جلوی مرگ‌ها را بگیریم. مادران آن‌ها که در کوهستان‌ها هستند و مادران سربازان، هر دو از ما همین را می‌خواهند.

رای مادران کرد به صلح

- داود اوغلو گفت «آن‌ها دیگر به امرالی نخواهند رفت. آن‌ها می‌توانند با هر کسی که می‌خواهند مذاکره کنند تا از آن‌ها بخواهند اسلحه‌هایشان را زمین بگذارند». برنامه شما برای ادامه پروسه چیست؟
HDP در این شرایط چه بگوید و به که بگوید؟ اگر به قندیل برویم به آن‌ها چه بگوئیم؟ آیا باید به آن‌ها بگوئیم تسلیم شوید؟

- آیا چیزی مانند گفته اوجالان: «اسلحه‌هایتان را رها کنید؛ اکنون زمان سیاست مدنی فرا رسیده است»، از شما انتظار می‌رود؟

اوجالان قبلا اعلام کرده که آماده است فراخوان را صادر کند. این حکومت است که مذاکره ها را ناتمام رها کرده است. برای بازگشت به مذاکره ها کارهایی باید انجام شود. همه این چیزها مورد توافق بودند؛ چرا عقب‌نشینی کردند؟ چرا توافق دلمه باغچه اشتباه است؟ هیچ کار غیرقانونی و غیراخلاقی آنجا روی نداده است. ما که در مناقصه خدمات دولتی شرکت نکرده‌ایم. ما کار مقدسی برای صلح این کشور کرده‌ایم. چرا نباید کار را ادامه داد؟ حتی وزیرانی که در عکس دلمه باغچه حضور دارند از آن توافق دفاع نکردند.

چرا؟ همه کس سکوت کرده است. وقتی وضعیت این‌گونه است، ما به عنوان HDP چگونه می‌توانیم ادامه دهیم؟ ما اسلحه نداریم و آن‌ها تحت کنترل ما نیستند.

- رئیس جمهور می‌گوید شما پیوندهای مستحکمی دارید...

من منظور وی را درک نمی‌کنم. ما یک سازمان متفاوت هستیم؛ PKK نیز یک سازمان متفاوت دیگر است. ما با PKK رابطه ما فوق - ما دون نداریم و با هم همکاری نمی‌کنیم. ما تنها در جریان پروسه صلح امور را تسهیل کرده‌ایم. ما در زمان‌های مختلف نقش واسطه را داشته‌ایم؛ گاهی نیز حل‌کننده بحران‌ها بوده‌ایم.

- در مراحل مختلفی از پروسه آشتی حکومت بارها اعلام کرد اوجالان درک درستی از وقایع دارد اما قادر نیست تأثیری روی قندیل داشته باشد، یا به خاطر اظهار نظرهای تند شما با مشکل روبه‌رو شده است. حقیقت چیست؟

بله، اراده و تحلیل سیاسی اوجالان بسیار قوی است. چیزهای زیادی هست که وی به خاطر صلح می‌تواند انجام دهد. اما اکنون دیدارها با اوجالان متوقف شده‌اند. او چرا چهار ماه است در انزوا است؟ من فکر می‌کنم آن‌ها می‌خواهند با اوجالان مانند یک گروگان رفتار کنند و قندیل و خود اوجالان این را نمی‌پذیرند.

من می‌توانم این را ببینم.

- با توجه به کشته‌شدن افسران پولیس می‌توان گفت که ستراتیژی PKK در قبال ترکیه تغییر کرده است؟ دوران کالکان فرمانده ارشد PKK، چند روز پیش از «نبرد جدید» می‌گفت...

نکاتی که اوجالان در پیام نوروزی خود در سال ۲۰۱۳ آشکار کرد، نکاتی استراتژیک و مهم بودند. بر اساس این نکات کاری که ما باید بکنیم تشکیل اتحاد با ترکیه است. من فکر نمی‌کنم این استراتژی تغییر کرده باشد چرا که یک هسته ایدئولوژیک در مرکز خود دارد. این یک استراتژی حامی منافع گذرا و موقتی نیست. اوجالان از ۱۹۹۷ نیز، قبل از آن که به امرالی آورده شود، به گونه‌ای نظام‌مند همین را می‌گفت. بیانیه نوروز ۲۰۱۳ یک‌شبه خلق نشد و این روزها نیز تغییری نخواهد کرد. به همین دلیل بود که به ما گفت از این موضوع برای منافع موقتی و انتخاباتی استفاده نکنید. موضع استراتژیک قندیل تغییر نخواهد کرد.

- اکنون برنامه شما به عنوان HDP چیست؟

همه ترکیه هزینه جنگ را خواهد داد؛ فرقی نمی‌کند مرده‌ها از کدام طرف باشند. ما باید در اسرع وقت هر دو طرف نبرد را فرا بخوانیم. ما می‌خواهیم به هر دو طرف فشار بیاوریم، زیرا حق صلح از جمله حقوق انسان است. رسانه‌ها نباید درباره جنگ به تنظیمات کارخانه باز گردند. آن‌ها باید کوتاهی‌های ما را نقد کنند اما نباید دست از زبان صلح بردارند. بیانیه‌های ما نباید به نحوی تفسیر شوند که گوئی از PKK حمایت می‌کنیم یا حکومت را محکوم می‌کنیم. ما به

حمایت نیاز داریم. ما می‌دانیم که افراد بسیاری در درون AKP نیز خواهان صلح هستند. آن‌ها نیز باید صدایشان را بلند کنند.

- شما آرای HDP را در انتخابات ریاست جمهوری و سپس در انتخابات عمومی افزایش دادید و حتی از حد نصاب نیز عبور کردید. به نظر شما اتفاقات اخیر باعث ناامیدی کسانی که به شما رای داده‌اند، نشده است؟

این عوام فریبی AKP است که مسبب این ناامیدی شده است. HDP مسؤول هیچ یک از آن مرگ‌ها نیست. همچنان که به انتخابات زود هنگام نزدیک می‌شویم یک جو متشنج و آشوب‌زده مطلوب AKP است، تا مردم بگویند تنها AKP است که می‌تواند ثبات و امنیت را برقرار کند.

- اما اکثریت قاطع این جامعه یک منطق سر راست دارد: «PKK پولیس‌ها را کشت. HDP با PKK ارتباط دارد. بنا بر این باید کارها را روبه‌راه کند». این می‌تواند اشتباه باشد اما آیا به نظر شما گسترش یافتن این منطق در میان مردم غیرمعقول است؟

خیلی منطقی و درست است. البته که ما باید کار کنیم تا امور را روبه‌راه کنیم. اعمال PKK باید متوقف شوند. یک مادر کرد به ما و همچنین به صلح رای داده است. این مادر به من می‌گوید: «ما به شما رای دادیم. بچه من در کوهستان است. نباید نیمه شب بمب بر سرشان ریخته شود. شما می‌توانید با آنکارا مذاکره کنید. بروید و همه چیز را درست کنید». آیا او حق دارد؟ بله او حق دارد.

- و آخرین سؤال، آیا نارضایتی یا ناخشنودی خاصی علیه شخص شما در درون حزب یا در قتل‌دیل وجود دارد؟
- من نمی‌خواهم این مصاحبه را شخصی کنم اما کوتاه جواب می‌دهم. من در سیاست شیوه متفاوتی دارم، متفاوت از دیگران. در عمل زمانی که استانداردها را بالا می‌برید آنهایی که در سطوح پائین‌تر هستند از رده خارج می‌شوند و این باعث نا رضایتی می‌شود. اما این‌ها درصد چندان بزرگی نیستند؛ بخش بزرگی از من حمایت می‌کنند. من هیچ‌گونه دلبستگی به صندلیم ندارم. در هر زمانی می‌توانم آن را ترک کنم. من در سنت سیاسی کشور منحصر به فرد هستم. من آدم کسی نیستم؛ من نه عضو محفلی هستم و نه وابستگی‌های بین‌المللی یا اطلاعاتی دارم. من آدم مردم هستم.

ازگی باشاران - روزنامه حریت

۱۳۹۴/۵/۹